

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.15.00

விலை ரூபா 15.00

குரல் 1 ஒலி 3

ஆங்கிரசு கார்த்திகை - மார்கழி

DECEMBER 1992 Vol. 1 No. 3

வ.
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஒது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
நாத னுமம் நமச்சி வாயவே
திருச்சிற்றம்பலம்
— திருஞானசம்பந்தர்

Thiruchchittampalam
Love-filled and with tears
seeping and filling to overflowing
Those who just chant It, It leads
Them to the righteous path; of the
Vedas four, their Real Essence It is;
The Lord's name, Nama Sivaya.
Thiruchchittampalam
— Thirunanasampandar

Hindu Council on the National Question

A Package of Proposals for Peace with Justice in Sri Lanka

The war in the North East province of Sri Lanka has been going on for over a decade. Tens of thousands have been killed, many more maimed and the destruction of temples and properties has been on a large scale. It is, indeed tragic that one set of citizens are fighting another, citizens who have lived in this country for more than two thousand years and who have many religious and cultural ties in common.

Since independence we had enough conferences and committees to resolve the national question, which is in essence a Sinhala-Tamil problem. Every aspect of the national question has been discussed and debated over and over again and the people concerned are fully aware of the various points of view. The issue is simple and clear — how can two nationalities, living in this country for over two thousand years, each with a distinct language and having had their respective kingdoms in the past, live as equals in Sri Lanka.

Agreements were reached between the government and Tamil representatives, but unfortunately they suffered the same fate of not being implemented. In 1956 Sinhala only was made the official language of Ceylon, contrary to the resolution adopted in the State Council on the eve of independence in 1944 that Sinhala and Tamil shall be the official languages. In 1957 the Bandaranaike-Chelvanayakam pact was not implemented by the S.L.F.P government and in 1965 the U.N.P government did the same for the Dudley Senanayake-Chelvanayakam agreement. In 1981 even a much watered down District Development Councils Act was emasculated at birth by non-co-operation of the U.N.P government. Later, the Indo-Sri Lanka Agreement of July 29th 1987 entered into after much suffering and bloodshed, was not fully implemented. Every failure to implement an Agreement solemnly entered into by the government in power led to increasing loss of confidence by the Tamils in the Sinhala leadership, which in turn aggravated the problem. Extraneous factors were introduced to complicate and delay a settlement.

The Tamil leadership on its part contributed in no small measure to the attitude of the Sinhala leadership. Since 1947 the Tamil representatives generally acted contrary to their election promises and in some instances joined the government without even getting their political objectives fulfilled. Lack of steadfastness and consistency on the part of the Tamil leaders gave the wrong signal to the Sinhala leadership that they could carry on without meeting the legitimate demands of the Tamils. Personal and party advantage superseded the interest of the community and the country. This loss of faith in the Tamil leadership partly contributed to the rise of the Tamil militant movement. The country suffered by the policies followed by the major political parties of the Sinhalese and the Tamils and today we are in this tragic situation thanks to their unenlightened leadership.

The chances of reaching another agreement now appear remote in view of the rigid positions adopted by the different political parties and groups. In the meantime fighting continues and people of all ages in every community are drawn into this conflict and the flower of our youth on both sides are dying in large numbers. The war has been going on for over ten years with neither side able to win over the other. Are we to watch our country slowly bleeding to death?

One should also not forget that there cannot be meaningful development in one part of the country, while a civil war rages in the other. One cannot build a united country on the debris of an internecine conflict. We have to stop this steady slide to self-destruction.

We have to devise ways and means to stop this war and bring peace with justice. A full and final settlement should not be attempted for it would not take place in this atmosphere of mutual suspicion and distrust. A gradual step by step approach is needed. It should be noted that nothing tangible could be achieved without the government having the political will to resolve the national question.

We suggest the following package of proposals to alleviate the immediate situation and to bring about a lasting settlement:-

1) Government to make a public declaration that it would implement fully within a time frame the three Acts of parliament, — the thirteenth amendment to the Constitution, the Provincial Councils' Act and the Act making Tamil an official language. These Acts were approved by the people at the subsequent elections to the Provincial Councils, the Executive Presidency and Parliament. Let us in the first instance implement these Acts of parliament and see how the institutions created by them are functioning and review the situation after a lapse of three years. The implementation of these Acts will create the necessary confidence in the minds of the people, particularly the Tamils, that the Government is keen in settling the national question. Besides, such an act by the Government will go a long way in getting many Tamils to enter the mainstream of national life.

2) Government to initiate steps to bring about a cessation of hostilities, its supervision, the laying down of arms by the L.T.T.E and other militant groups and corresponding actions by the Government. A practical approach is necessary in this regard. The Government of Sri Lanka is the other party to this conflict and cannot expect to supervise the cessation of hostilities, the laying down of arms and its own corresponding actions. An international third party, mutually acceptable to the warring sides, is therefore necessary for this purpose. The current practice is to bring in the United Nations to help resolve violent conflicts in a country as in Angola, Somalia, Cambodia and Yugoslavia. The question of domestic jurisdiction gives way to international action. The ethnic conflict in Sri Lanka is no more a purely domestic affair. The international third party could be a country like Sweden, Norway, Canada or Australia. The United Nations should be informed of such an arrangement.

Arms should be laid down by all militant groups, home guards, and private militias. Simultaneously, the Sri Lankan Government should in the North East province close down all security forces camps established since 1977 and the security forces in the remaining camps should be confined to their barracks. It was with the 1977 General Elections that fight for Eelam started and the T.U.L.F was returned in large numbers on this ticket. The Government took counter measures by opening new camps. The status quo ante should be restored as at 1977. The police should maintain law and order.

(Continued on page 3)

ARDRA DHARSANA

THE COSMIC DANCE OF NATARAJA

The greatest Temple Festival for all Saivites is the Dance of Lord Nataraja in Chidambaram on the Ardra day in the Tamil month of Marhali (December-January). The Ardra day usually occurs in conjunction with the full moon of this month. In popular parlance, the festival is called the Markali Thiruvathirai (Athirai is the Tamil form of Ardra). Even today many thousands of devotees throng the city of Chidambaram from all over India as well as from distant overseas countries, braving all travel discomforts and political ordeals. There must be something vitally appealing to people at all levels for them to be attracted as if by a mystic magnet to this place on this day. The mystic magnet is Nataraja, the king of Dance, the Cosmic Dancer.

The Concept of Nataraja

The whole Universe is in motion. After the splitting of the atom was accomplished, scientists have come to learn that there is one supreme source of energy which activates everything in the universe. On the bombardment of the atom, it was discovered that there was a nucleus of matter within the atom which was surrounded by dynamic particles of energy which were always revolving with high velocity. It is this motion which is responsible for all activity. In the sphere of space, we have seen how space travel has been made possible by releasing the energy compressed within the atom. The eternal movement of heavenly bodies, not only of the solar system but of the many more stellar systems of which this is only one, is possible only because of this energy. Our ancient forefathers have given this supreme dynamic power the name of GOD, and have called this aspect of God as Nataraja, the Cosmic Dancer, whose dance makes the heavenly bodies go round in an apparently mad rush but extraordinarily organised and controlled by a super-human law. The form of Nataraja thus conceived is both artistic and divinely functional.

The form of Nataraja has been hailed as the highest concept of art, even superior to the Greek concepts, by eminent connoisseurs like Lord Rothenstein. Chidambaram is the shrine of Nataraja. Chidambaram is the Jnanakasa, the place of Cosmic Consciousness.

The form of Nataraja is a unique concept, which is a rare contribution of the Tamil Hindus to the world concepts of art, form, religion and philosophy. Siva's various modes of dance are represented in the many panels of the Chola temple at Thanjavur and on the sides of the entrance at the gopuras in the Chidambaram temple. They are a marvel of art depiction, study of which will be most rewarding, but can never be exhausted.

Lord Nataraja is installed in bronze in a separate Hall in all Siva temples in front of the sanctum, facing south. Of the many forms of Nataraja, three are important. One is the Chatura Tandava where He does not lift any foot; probably the right foot is about to be lifted. Sometimes there is no Murala under His foot. This is very rarely met with in a few temples. The second is the Urdhva Tandava, where He fully lifts up the right foot, vertically up. This is the pose in Thiruvallakadu where Karaikkal Ammaiyar is said to be having an eternal view of the Lord's dance. This form is familiar in many other temples also like the Kailasanatha temple of Kancheepuram. There is also a separate hall for this form of Nataraja in an outer corridor to the south of the main Nataraja shrine in Chidambaram, where the image is in stone.

But the greatest is the form known as the Ananda Tandava form which is the Nataraja of Chidambaram and which has been universally adopted in all Siva temples. It is Panch Kritya dance whose mystic symbolism embodies all the philosophy of Saiva Siddhanta. It is this form which has been sung by all the Saiva saints through the centuries and the volume of devotional literature that has grown round this Nataraja is almost limitless. The tandavas of Nataraja are the following seven: Ananda Tandava, Sandhya Tandava, Uma Tandava, Gowri Tandava, Kali Tandava, Tiripura Tandava and Samhara Tandava. Urdhva Tandava is said to be a variant of Sandhya Tandava.

Ardra Dharsana Festival

The Ardra dharsana festival of Nataraja at Chidambaram is a ten day festival. On the ninth day, Nataraja, the presiding deity in the temple, is taken out in procession along the four main streets of the city in a gaily and artistically decorated car. The car is then drawn along the streets by thousands to the accompaniment of grand, sweet and soul-stirring music and finally brought to its original place in the evening. Usually five chariots are drawn round — those of Lord Nataraja, of His Consort Shakti, of Ganesha, of Subrahmanya and of Chandesa. That of Nataraja is the biggest and the others are much smaller. These five constitute the Pancha Murti in Saiva worship.

After the car returns to its stand, Nataraja is carried into the temple and placed in the Sabha in the Thousand Pillared Hall. Early next morning, that is on the tenth day, a grand abhishekam commences at 3 A.M. More than a hundred thousand devotees take turns in witnessing the abhishekam. Then there

is the Alankaram, that is decking the form of Nataraja with silks and jewels and flowers. The form thus decked is a glorious sight to see. Then, at an auspicious moment, Nataraja is carried out into the open corridor before entering the temple. As He is descending the steps of the Hall, the divine sound of Harohara from a hundred thousand pairs of lips and hearts in union rends the air. He is then taken near the temple entrance, brought back to the steps and then to the entrance and so on three times. This is the Dance or the symbol of the Dance of Nataraja, the Ananda Tandavam, the Dance of bliss. Thousands and thousands in the crowd have lived only for this ecstatic moment. The form of Nataraja is also open at the back without covered with cloth or flower, and the vision of Nataraja at the back as well as at the front is a glorious sight.

Significance

It is remarkable that only two of the stars in the list of 27 have the Tamil prefix Thiru (celebrated) along with their names; they are Thiru Adirai (Ardra) sacred to Siva and Thiru-onam sacred to Vishnu. Vishnu is said to have been born (incarnated) on Thiruvonam day, but Ardra is said to be just Siva's favourite star. When Saint Appar returns to Thiruppuhalur from Thiru Arur, Saint Jnanasambandar meets and asks him about Thiru Arur. Appar goes into raptures in describing the glory AND GRANDEUR of the Ardra Festival and declares that the whole world without any exception celebrates the Ardra of Thiru Arue.

In Saiva hagiology, Ardra has great significance. Sekkilar who is usually silent about the natal star of all the saints says in pious and loving detail that Ardra was the birth of the child Jnanasambandar. Again, in the life of Narasinga Munaiyariyar, a Royal Saiva Saint who brought up Saint Sundaramurthy, he says that he invariably performed special Siva Pujas on Ardra days and distributed liberally one hundred pieces of gold to the Siva devotees.

Esoterically too, the festival is considered to symbolise the performance of the five-fold functions done by Lord Siva for uplifting all souls. The Abhisheka of Nataraja in the thousand pillared Hall is a great event. It denotes creation (shristi). The food offering on the occasion is preservation (sthithi). The sandal smeared on Him is dissolution (Samhara). A black cow is brought before Him for His darshan and this is obscuration (thirobhava). Lastly the deepaaranadanai which all people witness is anugraha.

The inner chamber in which the image of Nataraja is kept for worship is known as the Chitsabhai (the hall of intelligence). The hall in front is known as the Kanakasabhai, the golden hall where devotees stand and worship. On the day previous to the Ardra, Nataraja goes out of the Chitsabhai to give darshan to all human beings; this symbolises creation. He ties an amulet (a raksha bandan) on His Arm; this is preservation. Smearing of the sandal is dissolution. He is dressed in white which is obscuration. Lastly His procession from the thousand pillared hall to the Chitsabhai is anugraha (grace).

Unlike the Siva Lingam in any temple for whom abhishekam is performed several times of the day, all the days of the year, only six abhishekams are performed in a year for Nataraja anywhere. The most famous and elaborate one is the Ardra of Markali, which symbolises the dawn hour for Him. The next abhisheka is on the Chaturthasi day in the bright fortnight of Masi which symbolises morning for Him. Thiruvona Nakshatra abhisheka in the month of Chitrai is Nataraja's noon. The next is Ani Thirumanjanam on the day of the Uttara Nakshatra in the month of Ani. This symbolises Pradhosha kala in the afternoon and is celebrated in a grand manner. The abhisheka on the fourteenth day of the bright fortnight of Avani is His evening. And lastly the abhisheka on the fourteenth day of the bright fortnight of Purattaasi is Nataraja's midnight.

God of all popular religions is the Absolute of metaphysics and the Supreme One of philosophy. God cannot be comprehended by sensory perception. The eyes cannot see Him. The ear cannot hear Him. The tongue cannot taste Him and the sense of touch cannot experience Him. The mind that functions only through those senses cannot naturally realise Him. If He is then so incomprehensible externally, how then are we to see Him or understand Him, praise Him or go to Him for succour? All religions have devised various means for such an understanding. The Saivite faith has devised an artistic form for God to which all human devotion can be directed. That form is Nataraja, which means the Supreme Dancer. Nataraja may be seen to have a tender smile on His countenance. This is symbolic of His welcome even to the errant soul which may seek shelter under His Grace and His unconditional mercy.

AUM NAMA SIVAYA

Significance of Ayodhya

Working out the Indic thesis, antithesis and synthesis

By K. R. Malkani - Vice President, Bharatiya Janata Party

All through the Ram Janmabhoomi-Babri Masjid controversy, some people argued: why not build the new temple on the adjoining piece of land, and forget about the old Ram Janmasthan site, on which a mosque-like structure stands today? The average Hindu is soft. He is only too willing to compromise. But there are issues which call for clarity and firmness. The Ayodhya issue is one such. What we need is "An India that can say 'No' — to pseudo-secularism.

Over the centuries countless temples were desecrated and destroyed in India. This has led to an acute sense of grievance in the Hindu society. A few years back the VHP resolved that three of the more important desecrated sites — Ram Janmasthan in Ayodhya, Krishna Janmasthan in Mathura and Kashi Vishwanath in Varanasi — should be restored to Hindus to create a mood of "Forgive and Forget", leading to a Grand National Reconciliation. But there was no response from the Muslim side. And none from the "secular" side either.

It must be clearly understood that when invaders destroyed temples and or converted them into mosques, they were not being religious they were only being political — wanting to impress that they could do anything to India and Indians. Removing such reminders of aggression is essential for the old wounds to heal fully and finally.

Early in the 19th century, when Russia occupied Poland, it built a Russian Orthodox Church Cathedral in the heart of Roman Catholic Warsaw. After World War I, when Poland became free, one of its first acts was to remove that symbol of Russian domination. Remarked Arnold Toynbee in his Azad Memorial Lectures in New Delhi, 1960: "Perhaps the Poles were really kinder in destroying the Russians' self-discrediting monument in Warsaw than you have been in sparing Aurangzeb's mosques." Precisely Indian nationalists who want this symbolic gesture of historic justice, are doing more for an honest and abiding Hindu Muslim unity than the pseudo-secularists who want mosques built on demolished temples to be there in the name of religion, but which can only be an eyesore to Hindus, and so poison Hindu Muslim relations.

It will thus be seen that the battle for Ram Janmasthan is not only a battle for our religious integrity; it is a battle for national integration. The battle for Ayodhya is very much the battle for India. In wanting to rebuild the historic Ram Janmasthan Mandir, the people of India are seeking to find their feet, search their soul and fulfil themselves.

After centuries of interaction, Hindus and Muslims of India had worked out a synthesis represented by Emperor Akbar, Sant Kabir and countless others. In 1857, Hindus and Muslims rose together to fight the British. But after that British diplomacy succeeded in detaching Muslims from Hindus in the Freedom Movement. Muslim separatists, encouraged by the British, asked for reservations and weightages and, finally, parity and partition. The rest is recent history. Had there been no unpleasantness leading to the blood-drenched partition of India, the Hindus would not have even needed to ask for the restoration of Ram Janmasthan site; their Muslim brethren would have gladly handed it over to them — as indeed they did in 1857 when revolutionary leader Amir Ali handed it over to revolutionary leader Baba Ram Charan Das. It is the unpleasantness of the intervening period that has made all the difference. The Muslim leadership kept saying 'No' to everything the Hindus said; and they continue to do so out of sheer force of habit. The Hindu had reluctantly acquiesced in partition in the expectation that would end the Muslim problem in the Indian State. But he now finds that the Muslims have not only carved out Muslim States in Pakistan and Bangladesh, they continue to be as negative in India as ever before.

When the Hindu looks at the map of the world, he finds Muslim societies extending East and West to the Pacific and the Atlantic. He feels insecure. Meanwhile, the Muslim population is growing faster than the Hindu population in the entire Indian peninsula. As a result of this, over one crore Bangladeshi Muslims have inundated India. The Hindu sees all this and his sense of insecurity grows. How can the Muslim minority feel secure in a situation where even the Hindu majority feels insecure?

Within the country, the Muslim opposes Hindi in the name of Urdu. He counters cow protection with "butchers' rights". He opposes 'Saffron' in the name of 'Green'. He opposes a common civil code and family planning in the name of Islam. He stages a "Rahmatnagar" in Meenakshipuram deep down in Tamil Nadu, in the name of "religious freedom". He welcomes Islamic States in Muslim countries but he wants a "secular State in predominantly Hindu India. He opposes even the relocation of 'Babri mosque' though Muslim

countries freely demolish mosques just to widen roads. And on top of this he complains all the time about his educational and economic and backwardness — as if, somehow, the Hindu is responsible for one's not going to school. The Hindu sees all this and wonders whether the Muslim is not playing the game of 'heads I win and tails you lose.'

The Hindu has no intention of going theocratic and setting up a Hindu State. He is committed to religious freedom and equal rights for all citizens. But he does not want to be vetoed on every other issue. The Hindu is secular by conviction. He believes in pluralism. But this diversity has to be harmonised into a unity. Unless a society has inner consistency and coherence, how does it hold together? The Indian Union is one only because it is Hindu from the Himalayas to the Seas, and from Gujarat to Bengal. And it will remain one only if its Hindu character is recognised, and not eroded.

This does not mean that the non-Hindu will have fewer rights; but it does mean that the basic character of India shall not be challenged in the name of secularism. Even Iqbal, the philosopher of Partition, had hailed Rama as "Imam-e-Hind." Let Muslim Indians accept Rama as Imam-e-Hind — even as Indonesian Muslims accept him as their hero par excellence — and all Hindu-Muslim problems will melt away.

There are friends who think that India should be held together by democracy, secularism and socialism — and not by 'Hindutva'. For one thing there is no contradiction between Hindutva and these three isms. For another, the corrupt practice of these 'isms' has quite discredited them. But even if these 'isms' worked at their best, the basic need for the national culture as the under-pinning for national identity and national growth would always be there. For example, only an authentically Hindu India can summon the sinews of Swadeshi to stop the foreign take-over of India in the name of 'globalisation'. In the West this under-pinning is provided by the Graeco-Judaic heritage; in West Asia it is Persio-Arabic Islam; in China, it is Confucianism; in Japan it is Shintoism; in India it can only be what Sri Aurobindo describes as the 'Larger Hinduism'.

No country should be deprived of its dharma or character, because that is its life. In the absence of this character, we will only have confusion, corruption and chaos. Let Islam be the anchor of Pakistan; let Hindutva be the anchor of India. Thus secure in their respective anchors, the Hindus and Muslims of Pakistan and Bangladesh will then rediscover the fact that we may be three sovereign States but we are all One People. In that situation we can live separately but live in peace and amity. Ayodhya is an important junction in the Indian Pilgrim's Progress to peninsular unity and peace. Here before our eyes is the working out of the Indic thesis, antithesis and synthesis. This is the inwardness of the situation that the advocates and opponents alike of 'Ayodhya' need to understand and appreciate

A package. . .

(Continued from page 1)

3) Government to hold provincial Council elections once action on suggestion (2) is complete. The Provincial Government and the Council should be allowed to function without let or hindrance. The Centre must extend all assistance to the Provincial Government to make the system work. The international third party should remain till the Provincial Government had been in office for four years. During this period the Provincial Government should take all measures to enable the refugees to return to their homes.

After the Provincial Government had been in office for about two years, negotiations with the Centre should be initiated regarding the working of this system and for any improvements to it. The question of state aided colonisation and of making the existing linkage of the North East province permanent could also be resolved at this stage through negotiations. This procedure will enable the elected representative of the North East province to speak on behalf of the people of the North East province. Besides, the passage of time will enable a calm and objective consideration of the vexed questions.

4) Government to nominate an Interim Council immediately after action has been taken on suggestion (1). The Interim Council should comprise representatives of parties elected at the last Provincial Council elections. The Interim Council should function till the Provincial Council comes into being after a free and fair election. The Interim Council should be mainly concerned with law and order, rehabilitation of refugees, education and health. No state aided colonisation should take place during this period.

It is our fervent wish that this package of proposals would defuse the situation, stop the fighting, help build a constitutional structure based on the existing laws of the land and bring about peace with justice.

Hindu Council of Sri Lanka.

THE HOLY MOTHER'S CHALLENGE TO MODERN WOMEN

By Yoha Sharma

The privileged distinction of modern women today is the broad form of liberty that they have won. Political, economic, social and religious — in these main currents of life women are more free than ever before to work and build up their lives. But having acquired this unrestrained freedom of movement it is imperative for them to pause and ask themselves the fundamental question — What is it that they want? Lecomte du Nouy said — "Liberty is not only a privilege, but a test. And when modern women understand the correlation between liberty and the test it provides they will be able to fulfil the great promise that the future holds before them; they will evolve a more perfect life, instead of regressing as they are now in danger of doing.

What is 'a more perfect life' A Sanskrit poet says; 'Food, sleep, fear and co-habitation are common to human beings and animals. Only dharma distinguishes the former from the latter' Dharma alone has been woman's friend in her life's struggle. Even when she had no freedom in the world her sure footing was in the solid ground of dharma. In peace and prosperity; in calamity and distress, she remained steady because her dharma sustained her. This word, derived from the root Dhri to uphold, means in its most comprehensive sense the moral law that upholds life. It includes the cultivation of such virtues as non-injury, truthfulness, forbearance, generosity, purity and so on. These virtues brought to her contentment and harmony stability and security aspiration and worship — in short — all that went to enrich life.

Unfortunately, today dharma is understood only as the observance of certain rites, the form and practice of which have lost their meaning. The result is that thinking modern women reject the support of dharma altogether, but they have found no substitute for it. Education may have sharpened their wits and made their intellect penetrative, but it has made them lose the warmth; feelings of the heart and the sentiments of universal love and generosity.

The Holy Mother challenges modern women. Let not the sophisticated city-dwellers look askance at Sri Sarada Devi, the simple village woman. True, she led no social or political movement, no academic honour adorned her nor did acts of martyrdom hallow her saintness, yet she achieved the goal of human life, perfection. According to the Hindu shastras, attaining perfection would mean achieving liberation through any work assigned to her according to her status and so on. Outwardly the Holy Mother was only a poor, illiterate woman who spent most of her time in her village homes at Kamarpukur and Jayrambati or in the untenable music tower of the Dakshineswar Kali Temple, or in the terrace room of the garden house at Cossipore. Her face was covered with a veil she spoke in whispers, she was always busy with the ordinary duties of her strange household, and people rarely saw her. Her daily life was uneventful but it is precisely in her day-to-day life that may be seen that inner force which challenges other women to follow her. A few well known events in her life will show that it is not important to consider what she did, but how she did it; how her attitude toward life allowed her spirit to blossom and perfect itself.

CHARITY: ANOTHER'S DUE

When Sarada was ten years old a bad year set in. Hundreds of famine-stricken people used to come to her father's door for a handful of khichuri. Pot after pot was emptied and fresh khichuri cooked. But the steaming hot food could not be eaten quickly and the hungry were impatient. Little Sarada could not bear to see the agony of the starving people. She would untiringly fan the khichuri to cool it so that they could eat it up quickly.

Such simple duties of daily life, which in ordinary households many young girls would do, are soon forgotten. But this pathetic scene left an indelible impression on Sarada Devi's compassionate mind. Never in the future could she stand seeing anyone hungry. Remembering the starved and miserable faces of those poor people she would later say — "Is it a joke to bear the agony of an empty stomach? Years after, in her Calcutta house, all were resting in the afternoon. A beggar came and asked for alms. The monks who lived with her shouted, "Go away! Don't disturb us now". At these words Mother was piqued and exclaimed to her companions: 'Have you heard their remarks? They have driven away the poor man. They could not shake off their lethargy and give something to the beggar. He only wanted a handful of rice. And they could not take the trouble to do this bit of service. Is it proper to deprive a man of what is his due? This kindness of hers extended also to animals. She said once: Even to the cow we owe these vegetable peelings. We should hold them near her mouth.

These days we talk of fraternity. But how many of us feel for others and give in charity, considering it as another's due?

FORTITUDE WITHOUT BITTERNESS

In the Holy Mother compassion was combined with rare fortitude. The adverse circumstances into which she often fell and the patience and faith with which she suffered them, prove this. A wife's rightful place is by the side of her husband. But destiny had chosen otherwise for Sri Sarada Devi. She was in Jayrambati

and her husband was far away in Dakshineswar. People said he had become mad. In her small village it was difficult for her to move about without criticism. She used to stay indoors, for, on seeing her, people would blurt out, 'Dear me, Shyama's daughter has been married to a lunatic! To the young, hopeful wife this was the hardest blow. Her anxious thoughts, however, remained locked up within her own mind and silently she bore the ridicule. But courage did not fail her. When an opportunity presented itself she went to Dakshineswar though she was not invited to go, and she went with the determination that even if her husband were really mad she would stay there to care for him.

In this instance, however, she had the hope of living with her Master to give her courage and strength. But after his death, destiny dealt her a harder blow. On return from a pilgrimage she settled in Kamarpukur. A poor, helpless widow, alone and unaided. She hadn't even money to buy salt! And the village women were again critical. She had received her Master's command not to give up her bracelets and her red-bordered cloth, as a widow is supposed to do. She had therefore to face public criticism. She withstood everything patiently for she was completely resigned to the Divine will. There was no complaint, no bitterness. Not even her mother, who lived in Jayrambati three miles away, knew of her hardships. In this is seen exemplary reticence, resignation and fortitude!

In speech she was always courteous. When in later days she had to put up with the perversities of her mad sister-in-law and obstinacy of her niece, Radhu, she never said a rude word to them but prayed to God to forgive them. On the other hand, when someone in Jayrambati spoke harshly to her mad sister-in-law she said — "One should not hurt others even by words. One must not speak even an unpleasant truth unnecessarily.

PURITY IS NOT PASSIVE

The story of the Holy Mother's purity is wonderful. At the young age of nineteen, in the full bloom of youth, she was united with her husband. He asked her, 'Do you want to drag me down into maya?' Her answer was: 'Why should I do that? I have come only to help you in your dharma. Her husband offered her a tribute with the words: 'Had she not been so pure who knows if my self-control would not have broken down and body consciousness arisen'?

Though the Holy Mother believed in observing the rules of external purity in daily life she had no obsessions in this matter. She insisted, however, on internal purification. 'The mind is everything. It is in the mind alone that one feels pure and impure. While leading an austere life at Dakshineswar she used to pray to the Lord, looking up at the moon, 'On Lord; there is a stain in the moon, but let there not be the least trace of stain in my mind' Thus she showed by her own example that purity is not a passive virtue but something to strive for.

LOVE IS A HEROIC VIRTUE

The Holy Mother's all embracing motherly love is worth recording. She did not deliver lectures on the virtues of equality and tolerance; she practised them. Take for instance the case of Amzad. He was one of the labourers constructing her house at Jayrambati. One day the Holy Mother invited him to eat in her house; she served him food herself and washed the place where he had eaten. When her niece Nalini, objected she firmly replied: Keep quiet. He is my son exactly in the sense that Sarat is. To her, both were the same; a monk, a disciple of Sri Ramakrishna and her devotee, who served her with undivided devotion in her last days, and, the Muslim labourer who had been a dacoit. No class distinction held her back. Her only concern was that he should eat with satisfaction. She reproached her niece, who threw food at him from a distance, saying. If you serve a person in this way can he eat with relish?

Behind this attitude is not only love and consideration but there is a conscious acceptance of a moral principle, namely, to establish human dignity by seeing the Immanent in all.

Another instance of her charity is still more striking. The world usually passes harsh judgment on a woman who has sinned and closes all doors of mercy on her. The Holy Mother's love surpassed this standard of morality of the world. Where she saw sincere repentance or an honest effort to be good, she always gave encouragement and help. At one time a certain woman of a good family who had gone astray repented and came to ask for her grace. The Mother was kind to her and even initiated her. An influential devotee objected to the presence of this woman and went to the extent of saying that she would not go to the mother's house till the woman stopped frequenting it. The Holy Mother paid no heed to her and said that she was equally the mother of the good and the bad. This answer is an eye opener to those who are unkind to their unfortunate sisters.

Instances like these which reflect the light of her enlightened heart show that greatness lies not in doing some big work but in performing even small acts with perfection. Such acts bring about a harmonious blending of all the forces of life and contribute something permanent to human progress.

(Continued on page 5)

THE SPIRITUAL SYMPHONY OF MARGALI

Nachchiar

As the dawn comes with its ineffable beauty to awaken the world to every day life again, to bring so much that is new, revive so much that may have been briefly forgotten for mankind, so comes the month of Margali. Every year in Margali, that is between about December 15th and January 15th, when the long nights are chilly and the days bright, nature adorns herself with a spiritual kind of loveliness — a loveliness which inclines the heart to prayer, to meditation, to love and above all to peace. The lingering chimes of the temple bells float through the stillness and purity of the Margali dawn reminding the Hindus of the Brahma Muhurtham, the auspicious hour of dawn.

An aspect that becomes very important to us is the significance of the dawn, the hour just before sunrise. Dawn is referred to as Usha, the goddess in the Vedas. Sri Aurobindo says while explaining the poem Dawn in the Rig Veda, "The Dawn comes as the bringer of Truth, is herself the outshining of the Truth. She is the Divine Dawn and the physical dawning is only her shadow and symbol in the material Universe". Thus the dawn indicates the dawning of the awareness of the Lord's presence dispelling the darkness of ignorance and the fog of doubt within us. The light of Dawn is indeed the symbol of an inner illumination bringing spiritual riches while in the outer world, the deep orange glow that paves the way for the coming sun, dyes all the sky blotting out the sun and the new day smiles upon a sleeping world.

The earth while revolving on its axis rotates round the sun giving us a twenty four hour day and an year of twelve months. A complete year of the mortals becomes a complete day for the Devas with the first six months as the day and the next six, night — Uttarayanam and Dakinayanam respectively. The month of Margali is the hour of dawn, the Usath kalam of the Devas and the charm of the Margali dawn has been captured in the Tirupallielluchchi, Tiruvembavai and Tiruppavai hymns making it all the more sacred to us. Even though Lord Sri Krishna says in the Gita ' "Maasaanaam Margaliloham", of the months I am Margali,' paradoxically Margali is considered a dark month perhaps because of the long cold nights!

Through out the period of Margali, special rituals are performed daily in all temples and Hindu homes. The day starts with the singing of the Tirupallielluchchi, awakening the Lord from His slumber —

' "Emperumaan palli elluntharulaaye". Praise O Being Thou the source of all my Life! 'Tis dawn, from off Thy couch arise O Lord and grant us Grace'. The refrain "emperumaan palli elluntharulaaye" is an allegory for in reality what is awakening of God, the Omniscient One? This is a ritual based on what we do unto ourselves — a euphemism; waking up of the deity in the temple means waking ourselves up from ignorance.

Every morning at the main entrance to the house, the threshold is specially prepared for Lord Ganesh known as Margali Pillaiyar and the area is decorated with the traditional kolam. The kolam sanctifies the place and in the centre of it is placed the tiny symbol of Pillaiyar made out of fresh cowdung in a conical shape decorated with a strand of aruham pullu. Lord Ganesh is invoked to protect the home throughout the month of Margali, which ends with the dawn of the month of Thai on Thai pongal day.

The month of Margali is associated with a very early morning bath, prayer, meditation and singing of the Tiruvempavai and Tiruppavai lyrics by the Saivites and Vaishnavites respectively. The month quite often becomes a retreat for the Hindus or rather a training period for mental and physical purification. To get up early in the morning, particularly in the cold days and take a bath, keeps one physically fit and active which in turn brings mental alertness. In the Tiruppavai hymns Sri Andal speaks of these aspects and the importance of being physically fit. She also sings in one verse "Nei unnom paal unnom", clearly implying the fact that a simple diet is better for mental and physical health and not fatty food or animal proteins. And in another verse she says that one should think of the Almighty, sing His glory and pray with folded arms, for the purification of the mind.

Tradition has also connected Saint Manikkavasagar and his Tiruvempavai hymns with the month of Margali. It is said that when Manikkavasagar was on a pilgrimage to Tiruvannamalai, he noticed young girls waking up very early in the morning of Margali singing the praises of Lord Siva, calling their friends and going to the lotus pond for a bath. Seeing these young women reverentially waking each other from their slumber, perambulating the temple precincts and going for the morning ablutions, Manikkavasagar composed the celebrated Tiruvempavai hymns to enable the maidens to sing them as they vend their way to the temple pond. After a bath they would worship Gowri. This form of worship was done not only for prosperity in the world but also that they may be blessed with good husbands who are sincere devotees of Lord Siva. This religious observance is 'Pavai nonbu', the fast of maidens, singing the Morning Song.

In the opening lyric itself Manikkavasagar delineates the significant Truth about Lord Siva — ' "Aadiyum andamum illaa arumperum jyoti" we sing the rare splendour and greatness of Him, the embodiment of spiritual Light and wisdom who has neither a beginning nor an end' sing the maidens and chide the one who is asleep saying, 'How dost thou sleep on after hearing the resounding praises of the Lord? or are you hard hearted and dull? Why my friend is this your nature?'

The Lord Almighty is then praised as having many blessed qualities. He is the Omniscient One capable of healing all diseases. He is the embodiment of Divine knowledge and beauty — ' "Vinnukku oru marundai veda vilupporulai Kannukkiniyaanai" He is heavens matchless ambrosia and embodiment of the

essence of the Vedas, the sweetest sight. We shall sing His praises with deep devotion and stand enthralled with melting hearts. Therefore you count the numbers and sleep on if you will, O maiden.' And in yet another instance they sing, ' "Munnaippalam porutkum munnaippalamporale.... pinnaippudumaikum perthum appetriyane" — Thou ancient One older than antiquity itself thou modern One newer than the latest'. Lord Siva and His divine qualities were depicted thus in the form of conversations between maidens, the ones who awaken those asleep and those others who are just awakened.

Singing the praises of the Lord in beautiful cadences, they go to the pond for a bath. 'Let us plunge and bathe in the tank filled with fresh blue kuvali flowers and rosy lotus buds in order that we may wash away our sins.' This pen picture of the tank is beautiful — the abundance of the lotus flowers besides the blue lilies in the water resembles the picture of Siva-Sakti. Just as the devotees go to the tank to wash of the dirt on their bodies so do they also go to the Lord and His Consort to wash away their bonds — anavam, Kanmam and maya "Thangal malamkaluvuvar". The bath is thus purificatory and is followed by a humble invocation to the Lotus Feet of the Lord. Bathing in the holy waters of the tank is bathing in the Lord's Grace. These young maidens sing, bathe and pray not for material gains only but for mental purity and freedom from the cycle of births and deaths — ' "Aarthopiravith thuyar keda naam aarththaadum" we bathe in His Grace so that our griefs of binding births may flee'.

The entire picture of the young maidens waking each other up, going for a bath etc is an allegory. The maidens in reality are the advanced Souls and those whom they wake up are the ones living in ignorance, bound up in the material world. The spiritual significance of waking the ones who are asleep is in reality to wake them up from the state of ignorance to the state of enlightenment. Manikkavasagar considered himself as also one of these maidens who worshipped the Lord and sought liberation. To us Hindus, all souls are females seeking the Lord Almighty, Who is spoken of as endlessly — ' "Veda mudal vinnorum mannorum thuthiththaalear odha ulavaa" — ever if the vedas the heavens and earth should sing His praise, it grows endlessly,' sing the maidens.

The Tiruvempavai hymns are sung for ten continuous days and the fast culminates in the early hours of Tiruvadira with the Ardra Darisanam — a day of great significance to the Hindus, the day the Lord Almighty, Lord Nadaraja disports Himself in the Universe and in the Souls of individual beings. Tradition has it that Lord Nadaraja dances the Cosmic Dance in the Golden Hall of Chidambaram on this day. This dance is symbolical of His perpetual and gracious actions, the Pancha-kriya — the five acts through out the Universe and in the hearts of individuals.

These Tiruvembavai and Tiruppavai hymns that are sung in Margali by the Saiva and Vaishnava devotees, have various shades of meanings to various people, depending on their spiritual attainment paving the way for their upliftment. These songs are heart-melting spiritual symphonies with an emotional appeal and the vibrations emanating from the singing of these in the still and pure early dawn, draws one nearer God.

Thus the month of Margali connotes not only the awakening of the Soul from its long slumber but is the dawn of a new way of life awakening man's religious instincts. May the spiritual symphonies of Margali, rooted in the millenia of the ancient Hindu culture and traditions, encourage us along the path of spirituality leading us from darkness to Light.

THE HOLY...

(Continued from page 4)

Today when in the world the fire of intolerance and selfishness is raging wild, the Holy Mother's last message of Universal goodwill is worth remembering. 'If you want peace of mind, do not find fault with others. Rather see your own faults. Learn to make the whole world your own. No one is a stranger, my child; this whole world is your own'.

In society women have to play the part of peace makers, of pacifiers. It is a shame that in all spheres of life it is said that women are responsible for creating disharmony, that women are foolish and selfish. It is a myth, let women prove it. Selflessness and endurance are natural to them. It is they who can fight the miseries of the world with a mother's heart and a hero's will and establish peace on earth.

Let it not be said that the Holy Mother's teachings are not for ordinary women; she was a spiritual giant while others are not. Like the sun's rays that fall equally on the peasant's cottage or the prince's palace, her teachings are for one and all. So let women follow her, and give up all small thoughts. Let them forego their selfish ends, take refuge in her and hearken to the words:

All which thy child's mistake

Fancies as lost, I have stored for thee at home;

Rise, clasp My hand and come.

HINDUISM HAS TAUGHT THE WORLD TOLERANCE

Surendra Thirunavukarasu

Hinduism the mother of religions is a universal religion which had taught the world tolerance and a clearer and realistic view of man and the universe. In Hinduism there is no place for persecution or intolerance. It recognises divinity in every man and aids the individual to realise his own true divine nature as it is a homocentric philosophy. Hinduism is a composite religion with worship suited to one's own temperament and intellect.

Hinduism has come down the ages to us from prehistoric times. Although it has received tremendous shocks it has proved by its survival its internal strength. Even though it had been shaken to its very roots by political and religious onslaughts, like the waters of the seashore in a tremendous earthquake, it receded only for a while to return as an all absorbing flood and absorb the various religious sects into the body of the mother faith.

Hinduism derives its name from the River Indus in India. It was originally the religion of the people who lived around the Indus Valley. The Hindus have received their religion through revelation of the Vedas. The Vedas are inspired spiritual literature discovered by Rishis or Prophets. They give a correct idea of Hinduism upto the time they were composed. Subsequently Hinduism has developed through the ages absorbing many other elements. It has been influenced by every important religious cults. The Linga worship, the worship of the mother Goddess, the practice of Asceticism and Yoga show the influence of the Mohenjodaro civilisation. The worship of natural phenomena like the sky, sun, thunder, fire etc. under the names of Varuna, Suriya, Indra and Agni respectively, belief in more gods than one and the elevated position of the Brahmin show the influence of the Aryans. The worship of Skanda and Pattini show that Dravidian gods too have found a place in Hinduism.

In Hinduism the two most popular gods Vishnu and Siva together with Brahma form the Hindu Trinity. Brahma is the creator, Vishnu the protector and Siva the destroyer. Most Hindus today could be classified as Vaishnavites to whom Vishnu is the God of their devotion and Saivites the devout worshipers of Siva.

According to the Hindu doctrine of samsara the soul has to undergo a series of wanderings from body to body until at last it finds release from life on earth. The doctrine of Samsara is accompanied by the doctrine of karma according to which a man's life on earth is the result of his actions (Karma) in his previous

birth. On the basis of these two doctrines the ultimate end of life is obtaining release from life on earth.

There are four ways of obtaining release from the life on earth. One is by means of doing one's duty without attachment to the fruits thereof called the Karma Yoga. The other method is through divine love unassociated with worldly cravings called Bhakti Yoga... Thirdly by Psychic control known as Raja Yoga. Finally by way of intellect which is called the Jnana Yoga which requires intense concentration meditation and analysis of the reality. Thus Hinduism the all embracing religion shows the way or Marga of release for all classes of people. The way of obtaining release from this earth would depend on the temperament and intellect of the individual.

Hinduism is composed of ritual and spiritual aspects and the monks make a specialised study of the latter. Spiritually there are no caste distinctions, a man from the lowest or highest caste may become an ascetic and attain the highest sainthood. Caste is only a social system.

Hinduism is not an organised hierarchical religion and therein lies its strength. Every other religion lays down fixed codes and tries to force society to adopt them but it is not so in Hinduism.

I salute Lord Buddha the enlightened one as the great reformer of Hinduism. When Hinduism was losing its spiritualism as a result of the sacrifices practiced by the Brahmins it is Lord Buddha who saved Hinduism from decadence. The enlightened one reformed and saved Hinduism from decay in the hands of the Brahmins. He did not preach against the spiritualism in Hinduism but only protested against the Brahmanism in Hinduism. Once the Brahmanism was removed the canker in the body politic of Hinduism had been removed.

Lord Buddha exposed to the world the hidden truths in the Vedas which was jealously preserved by the Brahmins without been known to the ordinary man. His disciples dashed themselves against the rock of ages, the Vedas but could not blast them.

In the words of Swami Vivekananda "Hinduism cannot live without Buddhism nor Buddhism without Hinduism". The separation between the Buddhist and the Hindus is the cause of political, economic, social and cultural decline in our mother land today.

THE MISSING LINK

Modern science has showered incalculable blessings upon mankind in the form of comforts and convenience. Space has shrunk. Man is able to race with time. Nature's forces have been made to subserve man's needs. All that man requires has been placed at his finger tips so that he has to exert the least to enjoy the most. Plenty and prosperity are within the grasp of science. Factories are springing up in their hundreds every day. Improved scientific agricultural methods have raised the production of foodstuffs.

Yet, if we go round the world and ask any man: "Brother, are you peaceful, are you happy?" For, are not these, happiness and peace, the goal of every man's activities? He replies: "I have no happiness. The softest bed and an air-conditioned room do not give me peaceful sleep. The objects of enjoyment are there around me, but fear, anxiety and worry that eat my vitals prevent me from deriving any happiness even from them". This is not a poor man's tale. It is a wealthy man's woe; it is a leader's lament.

This itself proves that happiness is not in sense enjoyments. Man is able to enjoy the objects only if he is already happy and peaceful at heart. That happiness and peace are to be sought elsewhere. They are hidden deeper in the heart. They can be had if man opens the chambers of his heart with the key of Divine life. Divine life is not a new religion nor a new creed. Yet, in the present day world it is a novelty, a rare commodity. It has been crowded out of man's consciousness by the multitude of sensual objects. Man today is completely ignorant of this treasure within himself.

That treasure is love. Divine life is Divine love. Cosmic love is Divine life. Supreme compassion towards all beings is Divine life. A desire to love all and serve all is Divine life. All these Divine qualities are based on the understanding that in all life there is one Divine Being. To express this realisation in daily life is Divine life. This is the missing link in human affairs today. This is the missing link at home, in the office or factory, in Parliaments and Conference Halls, in the United Nations and other world organisations.

When this supreme truth of the substratum of all life is realized, all fear, anxiety and worry will vanish from man's heart. He will love all. He will have compassion for all. In goodwill and understanding, he will be united with the entire mankind. There will be spontaneous and willing unity and co-operation. There will be eagerness to share. No one will distrust another. No one will be afraid of another. No one will hate another. There will be an end to all disharmony, restlessness and warmongering. Peace and happiness will reign in man's heart and all over the world. Then and then alone will the scientific inventions and material advancement have any meaning.

Let us enthrone God in our heart. Let us realize that God pervades the entire creation. Let this realization blossom as Divine life in us. Let us serve all. Let us love all. Let us banish fear, worry and hatred from our heart. Let us fill it with love and compassion. Let us co-operate with all and work for the well being of all.

Swami Vivekananda on Hindu Temples Exhortation to the Hindus

"You have withstood the shocks of centuries simply because you took great care of it, you sacrificed everything else for it. Your forefathers underwent everything boldly, even death itself, but preserved their religion. Temple after temple was broken down by the foreign conqueror, but no sooner had the wave passed them the spire of the temple rose again.

Some of these old temples of Southern India, and those like Somnath of Gujarat, will teach you volumes of wisdom, will give you a keener insight into the history of the race than any amount of books. Mark how these temples bear the marks of a hundred attacks and a hundred regenerations, continually destroyed and continually springing up out of the ruins, rejuvenated and strong as ever! That is the national mind, that is the national life-current. Follow it and it leads to glory. Give it up and you die; death will be the only result, annihilation the only effect, the moment you step beyond that life-current."

FORTHCOMING EVENTS

January - February

January 15 - 16 6 - 8 pm	Bramachari Dharmesh Charitanya of the Chirmaya Mission, Coimbatore speaks on Gita in Tamil at the Kathiresan Hall.
January 17 7.30 - 8.30 pm	Brahmachari Dharmesh Charitanya of the Chirmaya Mission, Coimbatore speaks on முத்திக்கு வித்து in Tamil at the Gintupitiya Temple.
January 26 6.15 - 7.15 am	Kamala Modi Hall
January 27 6 - 7 am 7.30 - 8.30 am	Kamala Modi Hall Saiva Mangaiyar Kalagam
January 28 6.15 - 7.15 am	Kamala Modi Hall
February 7 - 13 6.30 - 8 pm	Swami Parthasarathy in English — Gita Chapter III at the Kathiresan Hall.
February 13 - 23 7 - 9 pm	Sri Kirupananda Variyar in Tamil at the Gintupitiya Temple.
February 13	Sri Kirupananda Variyar is releasing a book on "முருகன் பாடல்" published by the Gintupitiya Temple. 1 set consists of 6 volumes each 400 pages. Price Rs.2100/-.

இந்துக் குரல்
HINDU VOICE

DECEMBER 1992 கார்த்திகை - மார்ச்சு

விடிவுநாள் எப்போ?

நாடு முழுவதும் இருள் மண்டிக்கிடக்கிறது. எங்கு நோக்கினாலும் கஷ்டங்கள், துன்பங்கள், தொல்லைகள், அழிவுகள், அனர்த்தங்கள். ஏதோ உண்கிறோம், உடுக்கிறோம், உயிர்வாழ்கிறோம். உற்றார் உறவினர் உலகமெங்கும் சிதறிக் கிடக்கின்றனர். கணவன் மனைவியிலிருந்து பிரிந்தும், பிள்ளைகள் பெற்றோரிலிருந்து பிரிந்தும், சகோதர சகோதரிகள் ஒருவரையொருவர் பிரிந்தும், வயது முதிர்ந்தோர் தமது சின்னன் சிறிகளைப் பிரிந்தும் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். இப்படியே இருந்து செத்து மடிவதா அல்லது விடிவுநாள் வருமா?

விடிவநாள் வருமா?

ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் எங்கள் தவப்பெருங்குரவர் சிவயோக சுவாமிகள் சொன்னார்கள்: “நம்மவர் அறநெறியின்னும் பிறழத் தொடங்கிவிட்டார்கள். எது சரி எது பிழை என்று மனச்சாட்சியை ஆராயாமல் பலவற்றாலும் வழிதவறி நடக்கின்றார்கள். இவற்றுக்குரிய பிரதிபலன்களை வெகு விரைவில் அனுபவிப்பர். அனுபவித்துத் திருந்தினாலன்றி வெற்றி காண முடியாது”. கம்பலன்களை அனுபவிக்கிறோம். போதும்போது வெற்றி காண முடியுமா? அனுபவிக்கிறதே. ஆனால் திருந்துகிறோமா? நாம் ஒவ்வொருவரும் நமது மனச்சாட்சியை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

இறைவழிபாட்டை எடுத்துக்கொள்வோம். நம் நாட்டில் எத்தனையோ கோயில்கள், பல பெரிய பாடல் பெற்ற சிவத்தலங்கள் இடிந்தும் உடைந்தும் நித்திய பூசைகளின்றி மூடப்பட்டுக் கிடக்கின்றன. இது நம் கர்மவினையின் பயனேயன்றி வேறென்ன? வழிநடத்துவோன் வழிதவறினால் எல்லோருமே பாதாளக் குழிக்குள் விழவேண்டியதுதான். இந்த நிலையிறந்தான் இந்துக்களாகிய நாம் இன்று இருக்கிறோம். பெரியவர்களிடத்தும் சரி, சிறியவர்களிடத்தும் சரி வஞ்சம், பொருமை, சுயநலம், கோபம், அழுக்காறு, அவா கொழுந்து விட்டெரிகின்றன. மேடைகளில் பிரசங்கம் செய்தும், பத்திரிகைகளில் கட்டுரை எழுதியும், வானொலிமூலம் உரைகள் ஆற்றியும் மற்றவர்களைத் திருத்த முயல்கிறோம். ஆனால் நம்மை நாம் நெறிப்படுத்துகிறோமில்லை. நமது உள்ளத்துறையும் உமைப்பங்களை உணர்கிறோமில்லை. மனச்சாட்சியின் மதி பூசத்தை மதிக்கிறோமில்லை. இக்காரணங்களினால் எமது நாடும் எமது உள்ளமும் இருள் மண்டிக்கிடக்கிறது. விடிவு நாள் எப்போ?

மக்களை நல்வழிப்படுத்தத் தோன்றியவை வேதாசமங்கள். இவை அறிவுக்களஞ்சியம். ஞானநிதி. இவற்றை உலகத்தவர்க்கு உணர்த்த அவ்வப்போது தோன்றினார்கள் மஹாவிஷிகள், ஞான முனிவர்கள், தவப்பெரும் யோகிகள். அவர்கள் எங்களுக்கு இவ்வுண்மைகளைத் தமது வாழ்க்கைமூலமும், செயல்கள் மூலமும், உபதேசங்கள் மூலமும் நூற்றாண்டு நூற்றாண்டுகளாக விளக்கினார்கள். இத்தகையோருள் ஒருவரே எங்கள் ஈழநாட்டின் ஈடிணையற்ற மகாபுருஷர் சிவயோக சுவாமிகள். மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ, நாடு நலம் பெற்று ஓங்க இலகுவான வழிகளைக் காட்டி வைத்தனர். வேதாசமங்கள், சைவத் திருமுறைகள், சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள், வேதாந்த உண்மைகள், உபநிடதக் கருத்துக்கள் அனைத்தையும் தனித்தனி பிழிந்து, வடித்து, ஒன்றியுக்கூட்டி, பக்திச்சுவை எனும் தேனையும் கலந்து நற்சிந்தனை என்னும் அமிர்தமாகத் தந்துள்ளார்கள். இஃதோர் அறிவுச்சுடர்.

அறிவுசகடர் வீசும் இடத்தில் ஒளி இருக்கும். அழகு இருக்கும். உண்மை இருக்கும். அறிவு தோன்றும் இடத்தில் இருள், பொய், அழகின்மை ஆகியவையோ, இவற்றினால் விளையும் மயக்கமோ, சோர்வோ, தளர்ச்சியோ தலைகாட்டுவதற்கு இடமில்லை. இம்மையையும் மறுமையை யும் இணைப்பது வைதிகப்பண்பாடு. இதற்கு ஆதாரமானவை ரிதமும் (ஒழுக் கம்) சத்தியமும் (நேர்மை). வெளியுலகில் எல்லாச் செயல்களும் இயற்கை நியதிக்குக் கட்டுப்பாடு, ஒன்றுக்கு மற்றொன்று உதவியாகவிருந்து ஒருமை யுடன் ஒழுங்காக நடக்கின்றன. இதுவே ரிதம் என்பது. மனிதவாழ்வில் அவனைச் செயலுக்குத் தூண்டும் நன்னெறிகள் யாவற்றுக்கும் அடிப்படை யாக உள்ள உண்மைத் தத்துவமே சத்தியம் என்பது. மலரில் மணம் போல வும் பாலில் வெண்ணெய் போலவும் இவை இரண்டுமே உலகை ஊடுருவி யுள்ளன. இவ்விரண்டு தத்துவங்களிலிருந்தும் விலகிச் செல்லச் செல்ல வாழ்வில் இடுக்கண்களும் இடர்ப்பாடுகளும் வந்தே தீருமென்று வேதங்கள் முதல் இன்றைய ஞானிகள் வரை அறிவுறுத்தியுள்ளனர்.

உலக நட்பையும் உலக அமைதியையும் போதிப்பவை வேதமந்திரங்கள். இவற்றின் சாரமே திருமுறைகளாகவும் திருக்குறள்களாகவும் ஒளவைப் பிராட்டியாரின் அரிய பொக்கிஷங்களாகவும் நம் சிவயோக முனிவரின் நற்சிந்தனைகளாகவும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றைப் படித்து, படித்தவற்றைப் பக்குவமாய் உளத்திருத்தி, அவற்றின்படி ஒழுக்குவோமானால் துன்பங்கள் புதித்கமாட்டா, சஞ்சலங்கள் அணுகமாட்டா. வன்செயலுக்கு வன்செயல், அழிவுக்கு அழிவு, துன்பத்துக்குத் துன்பம் என்ற முறையில் நடந்து கொண்டே போனால் இவ்வுலகம் ஒரு நாகமாகவே மாறிவிடும். “மனிதன் உழைப்பினால் வாழவேண்டும். அவனவன் தன் காலிலே நிற்க வேண்டும். கைத்தொழிலிலும் கமத்தொழிலிலும் கருத்தைச் செலுத்தவேண்டும்”. இப்படியெல்லாம் வேதங்கள் உபதேசித்தன. இவற்றையே எங்கள் சிவயோக சுவாமிகளும் இடித்திடித்துக் கூறினார்கள். ஆனால் அனைத்தும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காகி விட்டது. இன்னும் எங்கள் உள்ளங்களின் இருள் நீங்கவில்லை. இறைவன் இவ்விருளிலேயே நம்மை என்றும் இருத்திவிட மாட்டான். எங்கள் உள்ளங்களினூடாக நிச்சயம் ஒளியைக் காட்டுவான். விரைவில் காட்டுவான். இதுவே நம் ஒவ்வொருவரினதும் பிராத்தனையாயிருக்கட்டும். இதோ விடிவுநாள் நெருங்கிவிட்டது.

அன்பே கடவுள் அன்பே உலகம் அன்பே உயிர்கள் அன்பே அனைத்தும்;
அன்பே ஆவதும் அழிவதும் போலாம் அன்பின் அதிசயம் ஆரறிவாரே.

சிவனடி வாழ்க

உவகெலா முணர்ந்த வொருவ னடி வாழ்க
அலகிலா நாத னடியிணை வாழ்க
ஈரூய் முதலா யிருந்தோ னடிவாழ்க
மாருக் கருணை வள்ளலடி வாழ்க
சிவனெனும் நாமத் திருவுடையான் தாள்வாழ்க
என்னை விலகா விறைவனடி வாழ்க
அன்னைபோல் வந்த வவனடி வாழ்க
பின்னைப் பிறவிப் பெருமா னடிவாழ்க
முன்னைவினை தீர்த்த முதல்வனடி வாழ்க
எல்லாமா யல்லவுமா யிருந்தோ னடிவெல்க
தில்லையிற் கூத்தன் திருவடிகள் மிகவெல்க
எல்லையில் லாத இறைவ னடிவெல்க
கல்லானை கன்னல் கறிக்கவைத்தோ னடிபோற்றி
நல்லோரை நாளும் பிரியா னடிபோற்றி
நாரணனுங் காணாத நாத னடிபோற்றி
ஆரணமுங் காண வடியிணைகள் தாம்போற்றி
பூரண மான புண்ணியன்றன் தாள்போற்றி
எல்லையில் லாம விறந்து பிறந்தேனை
எல்லையில் லாத கருணையினு லாண்டபின்பு
கண்டேன் களித்தேன் கலங்காத சித்தமின்று
கொண்டேன் குளித்தேன் குவலயத்தி லாசையெல்லாம்
விண்டேன் வெளிப்பட்டேன் வேறென்றி லிச்சையுமே
அண்டாத வண்ண மடிமை கொண்ட பெம்மானே
பொன்னுன மேனியனே போக்குவர வில்லானே
எந்நாளு மென்னை மறவாப் பெருமானே
அடியார்த முள்ளமே யாலயமாய்க் கொண்டோனே
கடியார் புரமுன்றுங் கண்ணழலாற் செற்றோனே
முடியா முதலே முதலீறு மானவனே
அடியேனை யாட்கொண்ட வையா பெருமானே
பொடியாரும் மேனியனே பூங்குழலாள் பாகனே
படிமீதில் வேடனிட்ட பன்றியூ னுண்டானே
அடியார்க் கடியனே யானந்தக் கூத்தனே
பாண்டியனுய் வந்துமண்ணிற் பாராண்ட பெம்மானே
வேண்டுவார் வேண்டுவதை விரும்பிக் கொடுப்போனே
இருநிலனுய்த் தீயா யிருந்த விறையோனே
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்தங் கிருந்தவனே
அப்பருக்குப் பொற்கா சளித்த பெருமானே
ஒப்பிலா வொன்றே யொளியே யெனவழுத்தி
எப்பொழுது முன்னை யிறைஞ்சத்
தப்பிலாத் தண்ணருளத் தந்தாள் தனிப்பொருளே.

— சிவயோக சுவாமிகள்

தைப்பொங்கல்

புராண காலந்தொட்டு, சூரியனின் புகழ் பாவிலும், நாவிலும், நம்பண்பிலும், படிப்பிலும் பெரும் அங்கம் வகிக்கின்றது. தற்போதைய விஞ்ஞானம் சூரியனைப்பற்றி பல ஆராய்ச்சிகளைக் கொண்டுள்ளது. ஆனால் நம் முன்னோர் சூரியனை தொன்று தொட்டு நன்றி யுடன் பாராட்டுகிறார்கள்.

தமிழனின் அதிசிறந்த பண்புகளில் ஒன்று நன்றி மறவாமை ஆகும். தெய்வப்புவர் திருவள்ளுவர் நன்றியுடைமை என்று ஒரு அதிகாரமே பயந்துள்ளார். வள்ளுவரின் சொல்லிற்கேற்ப “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என்று எண்ணிய தமிழன், நாம் உயிர் வாழ்வதற்கே ஏதுவாக உள்ள சூரியனுக்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாக தை மாதப் பிறப்பையே ஒதுக்கியுள்ளான். வெறும் பேச்சுக்களாலன்றி உள்ளமும் ஊனும் உருக சூரியனுக்கு அவன் மூலம் முகிர்ந்த நெல் மணிகளை பொங்கி நிவேதனமாக்கி அர்ப்பணிக்கின்றான். இதனையே நாம் சூரியப்பொங்கல் என்றும், தைப்பொங்கல் என்றும் அழைக்கின்றோம்.

சூரியனின் புகழ் மட்டுமன்றி உழவுத்தொழிலின் மேன்மையையும் விளக்குகின்றது இவ்விழா.

“உழவுக்கும், தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்.”
என்று முழங்கிய பாரதியும்,
“உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் — மற்றெல்லாம்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்”.

(மறுபக்கம் பார்க்க)

என்று பகர்ந்த திருவள்ளுவரும், உழவரின் உயர் நிலையை இவ்வாறு விளம்பியுள்ளனர். உழவனோ, நம்மால் அன்று, சூரியனாலேயே இவ்வுணவை நாம் உண்கிறோம். அதனால் அவனுக்கே முதலில் படைத்து, நாம் பின்யு உண்போம் என்ற உன்னத மனநிலையுடன் காணப்படுகின்றான். தைமாதப் பிறப்பை சூரியனுக்கே உரியதாக்கி அந்நாளைச் சிறப்பிக்கின்றான். விஞ்ஞானம் இன்று கண்டதை அன்று உணர்ந்தவன் தமிழன்.

ஆடி மாதத்தில் விதைத்த நெல் வளர்ந்து காற்றையும், கடும்மழையையும் தாங்கி, மார்கழிப் பனியில் குளித்து 'தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்' என்பதற்கும் ஏற்ப பொன்மணிகள் போன்ற நெற்கதிர்களை உவந்தவிக்கின்றது. இதனை அறுவடை செய்யும் உழவன் சூரியனாலேயே இவை யாவும் நடைபெறுகின்றன என்ற உணர்வினால் உந்தப் பட்டு சூரியனிற்கு முதற்கண் நன்றிக்கடன் தீர்க்கின்றான். இச் செய்கை சமயசம்பந்தப்பட்டதாக நம் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்து விட்டது. இதனால் சிந்தனை, சொல், செயல் எல்லாம் தூய்மையாக் கப்படுகின்றன.

புறத்தூய்மையே, அகத்தூய்மையையும் ஏற்படுத்தும். இந்த சூரிய சங்கராந்தியில் தை மாதப் பிறப்பன்று சூரியன் தனு ராசியில் இருந்து மகர ராசியில் பிரவேசிக்கிறான். இதனை உத்தராயணம் என்பர். அந்நாளையே நாம் தைப்பொங்கலாகவும் கொண்டாடுகின்றோம்.

தைப்பொங்கலுக்கு முதல் நாள் மனைவாழ் மக்கள் சுற்றாடலையும் தம் வீடுகளையும், பண்டம், பாத்திரங்களையும், தூய்மைப்படுத்துகிறார்கள். புதிய பாத்திரங்களில் அறுவடை நெல்லில் இருந்து பெற்ற பச்சையரிசியை பால், சர்க்கரை சேர்த்து சூரியன் உதயமாகும் நேரம் இனிய பொங்கலாக படைத்து வழிபடுகின்றனர். இவ்வழி பாடு மக்கள் இயற்கையையும், தெய்வமாக வழிபட்டனர் என்பதற்கு சான்றாக நாம் காணலாம். இப்பொங்கலை சாதாரணமாக செய்யாது வீட்டு முற்றத்தில் மஞ்சள்மா, அரிசிமா ஆகியவற்றால் அழகிய கோலங்கள் போட்டு அதன் மத்தியில் பூரண கும்பம் வைத்து குத்து விளக்கேற்றி பால், பழம், கரும்பு, இளநீர், மஞ்சள் முதலிய பொருட்களை படைத்து வழிபடுவர் மக்கள். இச்செயல் அவர்களது 'நான், என்னால்' என்று விளம்பும் ஆணவச் செருக்கையும் அழிக்கின்றது.

இவ்வாறு பயபக்தியுடன் படைக்கும் பொங்கலை உறவினர் ஆகிய விருந்தினர்களோடு பகிர்ந்து உண்கின்றான் உழவன்.

பொங்கலுக்கு அடுத்த நாள் மாட்டுப்பொங்கல் எனக்கூறி தனக்காக உதவிய விலங்கினங்களை நன்றி பாராட்டுவதற்காக பொங்கிப் படைத்து வழிபடுகின்றான். தமிழன் தனக்காக தன்னோடு வெய்யிலிலும், மழையிலும், காற்றிலும், கடுங்குளிரிலும் பாடுபட்ட விலங்குகளை நன்றி பாராட்டுவதற்காகவே இப்பொங்கல் விழாவை நடாத்துகிறான்.

இவ்வாறு மாட்டுப்பொங்கல் அன்றும் மாட்டுத் தொழுவத்தை சுத்திகரித்து பொழுது சாயும் வேளையில் பொங்கி அதனை அவ்வாய் பேசா தொழிலாளர்களுக்கு தாயினும் சிறந்தவனாக ஊட்டி விடுகிறான். இச்செயலும் மனத்தூய்மைக்கு வழிகாட்டுவதாகும். மக்கள் அன்று குதூகலமாக வண்டிச்சவாரி, இளங்காளான்கள், எருதுக்காளான்களை அடக்குதல் போன்றவற்றில் நாளைக் கழிப்பார்கள்.

இளம்பெண்களை உடைய பெற்றோர் "தை பிறந்தால் வழி பிறக்கும்" என்ற நம்பிக்கையுடன் எதிர்காலத்தை ஒளிமயமாகக் காண்பார்கள்.

இது ஒரு சமய விழா மட்டுமன்று. நன்றி உணர்வை வெளிப்படுத்தும் விழாவாகவும், சமுதாய விழாவாகவும் கருதப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும், இவ்விழா தமிழனின் தனித்துவத்திற்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாகும் என்றால் மிகையாகாது.

திருமதி கேசவன்.

எங்கள் 'இந்துக்குரல்'

என்னும் சஞ்சிகையில் பிரசுரிப்பதற்கு எங்கள் சந்தாக்காரர், வாசகர்கள், நண்பர்கள், நலம் விரும்பிகள், இந்துஸ்தாபனங்கள், சங்கங்கள், கோயில்கள், பள்ளிக்கூடங்கள், மற்றும் இந்துமத வளர்ச்சியில் ஈடுபாடுள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவரிடமிருந்தும் கட்டுரைகள், செய்திகள், இந்துமத கருத்துக்கள் முதலியவற்றைக் கோருகிறோம்.

ஆசிரியர்: கலாநிதி சோ. சண்முக சுந்தரன்

5, மூர் வீதி
கொழும்பு 6

மகளிருக்கு ஒரு மார்கழி

மார்கழித் திங்களில் இனிய வைகறைப் பொழுதில் கோயிலின் மணியோசை காற்றினில் மிதந்து வர கீழ்த்திசையில் கதிரவனும் பனித்திரையை நீக்கி மெல்ல எட்டிப் பார்க்க திருவெம்பாவை திருப்பாவை பாடல்கள் பாடப்படுகின்றன. சங்க காலத்தில் மார்கழி மாதத்து வைகறையின் பொழுதில் கன்னியர் விடிய எழுந்து, பிறரையும் எழுப்பி கூட்டமாக நீர்தடாகத்திற்குச் சென்று நீராடியதாக நாம் பாடல் மூலம் அறிகின்றோம். உதாரணமாக பரிபாடலில் யுவதிகள்

"அம்பா ஆடலின் ஆய்தொடிக் கன்னியர்
முனித்துரை முதல்வியர் முறைமை காட்டப்
பணிப்புலர்பு ஆடி பருமணல் அருவியின்
....."

நீராடி மழைவளம் வேண்டியும், உகந்த கணவனை தந்தருளுமாறு வேண்டியும் வணங்குவதாக நாம் அறியக்கூடியதாகின்றது..

"தையில் நீர் ஆடிய தவம் தலைப்படுவாயோ" என்னும் கலித்தொகை பாடலில் பண்டையோர் மார்கழி நீராடலையே தைநீர் ஆடலாக வழங்கி வந்தனர். மேலும் "மாதங்களில் மார்கழியாய் நான் இருப்பேன்" என்று கீதையில் கண்ணபிரானின் வாக்குப்படி இந்த மாதத்திற்கு ஒரு மகத்துவம் உண்டு.

பண்டை காலத்தில் பாவையர் மார்கழி நீராடி நோற்று தாமும் நாடும் பேறுகளைப் பெற்றதாக இருந்து பின் சமய உணர்வூட்டும் பாவை நோன்பாக மாற்றம் அடைந்து வந்துள்ளது. இப்புனித கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே மாணிக்கவாசகரும் ஆண்டாளும் முறையே திருவெம்பாவை திருப்பாவை முதலிய பாடல்களைத் தந்தருளினர்.

திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கும் எம்பெருமானைப் பூசிப்பதற்கு அப்பரடிகள் ஒரு மார்கழித் திங்களில் வந்து சேர்ந்ததாக சரித்திரம் அறியத்தருகிறது. அங்கு அவர் கண்ட காட்சி என்னே — விடியற்காலை பொழுதில் பொய்கைக்கு ஒருவரை ஒருவர் துயிலுணர்ந்தி பாடி அழைத்து நீராடி காத்தியாயணி தேவியின் பிரதமை ஒன்றைச் செய்து தத்தம் மனோரதம் நிறைவேற பூசிக்கும் பெண்களையும், நீராடும் பெண்களையும், கோலமிடும் பெண்களையும், இறைவன் புகழ் பாடி கோயிலை நாடும் பெண்களையும் துயிலில் ஆழ்ந்திருக்கும் பெண்களையும் காண்கின்றனர். மார்கழித் திங்களின் புனிதத்தன்மையினையும், பாவையர் இறைவன் பால் கொண்டுள்ள தூய அன்பினையும் பிரதிபலிக்கும் பாடல்களாக திருவெம்பாவைப் பாடல்களை அருளிச் செய்தார். இதே வரலாற்றினை ஆண்டாள் அருளிச் செய்த திருப்பாவை பாடல்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

"கண்ணனைப் பெண்கள் விழிக்கலாகாது," என்று முதியோர் ஆயர்பாடியில் எச்சரிக்கையிட்டு ஆயர் மங்கையரை நிலவறையில் அடைக்க மழை பெய்யாது நாடு வளம் குன்றியது. இதனைக் கண்ணுற்ற ஆயர்கள் அப்பெண்களை விடுவித்து, "மழை வேண்டி நோற்பீர்களாக," என்று கேட்டனர். இம்மங்கையர் தங்கள் தோழிமாரையும் துயில் எழுப்பி அழைத்து வந்து யமுனா தீர்த்தத்திலே நீராடி மழைவேண்டி நோற்று கண்ணனையே தலைவனாக அடைய வேண்டுமென்ற வைராக்கியத்தையும் நிறைவேறப் பெற்றார்கள் என்னும் வரலாற்றினை திருப்பாவையில் காண்கின்றோம்.

திருவெம்பாவை முதல் பாசுரத்திலே "ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும் பெரும் சோதி" என்று தலைமகன் புகழ்பாடி தலைமகளை துயில் எழுப்ப முயல்கின்றனர் கன்னியர். ஆனால் அவளோ கேட்டும் கேளாதவளாய் இருப்பதைக் கண்டு "இன்னும் துயிலுதியோ என்னே என்னே" என்று எள்ளி, "நின் செவி வன் செவியோ," என்று கேட்டு நீராட அழைக்கின்றனர்.

"முத்தன்ன வெண்ணகையாய் முன் வந்தெதிரெழுந்தென்," என்னும் திருப்பாடலில் முன்பெல்லாம் தலைமகனை "அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன்" என்றெல்லாம் வாயாரப் போற்றி பேசும் முத்துப் பற்களுடைய பெண்ணே, ஏன் இன்று துயில் எழாது இருக்கின்றாய்." என்று வேறொருத்தி கேட்கின்றாள்.

"முன்னைப் பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளே," என்கின்ற பாடலின் பழமைக்கு பழமையானவனும், புதுமைக்கு நன்மைதரும் புதுமையானவனுமாகிய எம்பெருமானிடம், அவனது அடியவர்களின் திருவடிகளை வணங்குவோம் என்றும், "ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்," என்றும் அவர்களே தம் கணவரென்றும் பாவையர் பகர்வதாக இனிதமைகிறது.

"உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்," என்று வரும் பாடலில், இப்பாவையினர், ஒரு தாயானவள் தனது குழந்தையைத் தானே பராமரித்துக் கொள்ளக் கூடியவள் என்பதால் அவள் பிள்ளை அவருக்கே அடைக்கலம் என்னும் பழமொழியைப் புதுப்பித்து, இதனையே இறைவனிடம் மென்மையாக உணர்த்தி, "எங்கள் பெருமான் உனக்கொன்று உரைப்போம் கேள் — எம் கொங்கை நின் அன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க, எம் கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க, எம் கண் மற்றொன்றும் காணற்க," என்னும் பரிசினை, மார்கழி நீராடி நோன்பு நோற்று முடிய எமக்கு நீ தந்தருள் செய்வாயானால் உலகம் திரிவு பட்டாலும் எம்மை பாதிக்காது என்று பாடுகிறார்கள்.

இறுதியாக, "போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்," என்று எல்லாப் பொருட்களுக்கும் ஆதியாம் அவனின் பாதமலர் அருளுக என்று இறைவன் திருப்பாதங்களை நன்கு சிந்தித்து "போற்றியாம் மார்கழி நீராடே லோரெம் பாவாய்," என மார்கழி நீருக்கு வணக்கஞ் செய்கிறார்கள்.

இவ்வாறே, இக்கன்னியர் பாடி மார்கழி நீராடி நோற்பதின் சிறப்பதனை பெண்களாகிய எமக்கு நன்குணர்த்தி பேருண்மை ஒன்றினை நினைவு கூறுகின்றார்கள். ஆன்மாக்களாகிய நாம் மல இருளிற் கிடந்து கஷ்டப்படாமல் பரிகாரம் பெறும் பொருட்டு திருவருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கி நீராடி எழும்பச் செய்வதே இத்திருவெம்பாவையின் உட்கருத்து

"மலவிளிற் றுறங்காமல் மன்னுபரி பாகவருட்
செல முழுக வருக எனச் செப்பல் திருவெம்பாவை"

என்பது பாடல். மலம் கழுவுவதே முழுகுதல் என்றும் திருவருட் பெருவெள்ளமே தடாகம் எனவும் பொருள்படும். நாம் நீராடும் பொழுது இறைவனின் அருள் பிரவாகத்திலே மூழ்கி நீராடுகின்றோம் என்று கருதி சிவசிந்தனையுடன் நீராடி மார்கழியில் நோற்று இன்புறுவோமாக.

இந்து மதத்தின் தொன்மையும் சிறப்பும்

எஸ். கே. சிவபாலன்

இந்து சமயத்தை தவிர்ந்த ஏனைய மதங்கள் கால எல்லைக்கு உட்பட்டவையாகும். சமூகத் தேவைகளின் விளைவாக அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த மகா புருஷர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டவை. ஆனால் இந்து மதம் காலங்களை வென்று இன்று வரை நிலைத்திருப்பதற்கு அதன் ஸ்திரமான விஞ்ஞான அடிப்படையில் அமைந்த கோட்பாடுகளே காரணமாகும். உலகில் புராதன மதங்கள் எனக்கருதப்படுபவை, ஜோரஸ்திரியனியம் (Zoroastrianism) ஜூடாயிஸம் (Judaism) இந்து மதம் (Hinduism). முதலில் சொல்லப்பட்ட மதம் பாரசீக வகுப்பினரால் மட்டுமே கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஜூடாயிஸம் என்றழைக்கப்படும் மதமானது கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் குறுகிப்போயிற்று, ஆனால் இந்து மதம் மட்டும் எத்தனையோ கலாச்சார புயல்களின் தாக்குதல்களுக்கு ஈடு கொடுத்து தன்னுடைய தனிச்சிறப்பு இழக்காது உன்னத மதமாக இன்று வரை நின்று நிலவி வருகிறது. இதனாலேயே இந்து மதத்திற்கு சநாதன தர்மம் என்ற பெயரும் வழங்கி வருகின்றது, கிரேக்கர்களும் ரோமானியர்களும் நாகரிகம் என்னும் வெளிச்சத்தை தேடி இருளில் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த போது இந்திய புண்ணிய பூமியில் ரிஷிகள் சொன்ன வேதங்களைச் சிந்தனையாளர்கள் தர்க்கத்திற்கு உள்ளாக்கி உபநிஷத்துக்களை உருவாக்கினார்கள் என்பது வரலாறு. காலப்போக்கில் இவை வளர்ந்தன செழித்தன புதிய சிறப்புகளைச் சேர்த்துக்கொண்டன. அனுபவ பயிற்சியாலும் அனுபவ அறிவாலும் இந்துமதக் கோட்பாடுகள் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றன. அடிப்படை விஞ்ஞான உண்மைகள் நிலையாக இருப்பதைப் போல் இந்து மதம் கண்ட ஆன்மீக உண்மைகளும் நிலையானவையாகும்.

இந்து மதம் எவர் ஒருவராலும் உருவாக்கப்பட்ட மதம் அல்ல. அத்தோடு காலவரையச் சரியாக கணித்து சொல்ல முடியாத மதம் என்பதாலும், இந்து மதத்தின் அடிப்படைக் கருத்துக்களின் செல்வாக்கு பிற்காலத்தில் தோன்றிய மதங்களின் மீது இருந்ததென்பதையும் காஞ்சி பெரியவர்கள் உபநிஷத்திலிருந்து எடுத்து காட்டுகிறார்கள். உபநிஷத்திலுள்ள ஓர் கதையே ஹிப்ரு மதத்திலுள்ள ஆதாம், ஏவாள் கதை (Adam Eve) என்பது இதிலிருந்து அறிய வருகின்றது. நம் உபநிஷத்துக்களின் ஒன்றுதான் இப்படி கதாநுபமாயிருக்கின்றது அம்மதத்தில். இதிலிருந்து இந்து மதம் பூர்வீகமானது, அநாதியானது என்பதையும் அதன் செல்வாக்கு இதர மக்களின் மீது எந்த அளவுக்கு இருந்தது என்பதையும் காஞ்சிப் பெரியவரின் வாயிலாக அறியக் காணலாம்.

இந்து எனும் பதம் இடைக்காலத்தே அந்நியரால் எமது சைவ சநாதன வைதிக சமயத்திற்கு வழங்கப்பட்ட பெயராகும். மேலும் எமது வைதிக சமயமே உலகிற்கு ஆத்மீக தத்துவத்தின் சிறப்பியல்புகளை உதவியுள்ளது எனலாம். இந்து என்னும் சொல் சிந்து நதிக்கரையில் வசித்து வந்த மக்களையே குறிக்க ஏற்பட்ட சொல்லாகும். பிற்காலத்தில் இச்சொல் இந்து சமயத்தை குறிக்க ஏற்பட்ட பொதுப் பெயராயிற்று. எனவே, சிந்து வெளியில் நிலவிய அநாதி சைவமே பிற்காலத்தில் இந்து எனப் பெயர் கொண்டழைக்கப்பெற்று வழங்கலா

யிற்று இந்து என்ற பெயர் வழக்கிற்கு வேதத்திலோ திருமுறைகளிலோ அன்றி பிற நூல்களிலோ அகச்சான்றுகள் கிடையாது திருமுறைகள் "சைவம்" என்று பல இடத்தும் குறித்து நிற்கின்றன. இதை "ஐயாறதனில் சைவனாகி" என மாணிக்கவாசகர் குறிப்பதிலிருந்து அறியலாம். எனவே, மேல் நாட்டாரால் எமது சைவ சநாதன சமயத்திற்கு வழங்கப்பெற்ற இப்பெயர் இன்று பெரு வழக்காகி நிலவி வருகிறதென்று கூறலாம். எனவே சைவ சமயம் உலகத்திலேயே மிகப் பழைமை வாய்ந்ததாயும், இன்றளவும் நின்று நிலவுவதாயும் உள்ளது எனலாம். இதற்கு காரணம் எமது சமயம் பாரம்பரியமான கலாசார மரபுகளைப் கொண்டு விளங்குவதாகும். எத்தனையோ மதங்கள் இந்திய பூமியில் தோன்றி இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டன. இந்து சமயம் எத்தனையோ எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் போராடி அதன் தனித்தன்மை குன்றாது இன்றளவும் நின்று உலகிற்கு ஆன்மீக ஓளியை வாரி வழங்கி வருகின்றதெனலாம்.

இவ்வகை வரலாற்றுச் சிறப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு இந்து சமுத்திர மாக விளங்கும் சைவ சமயத்தை இரு கண்கள் எனப் போற்றப்படுவன, ஒரு நெறியே மனம் வைத்து உணர்ந்து ஒதப்பெற்ற திருநெறிய தீந்தமிழாகிய தெய்வத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டும் பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களுமாம். இறைவனே தோத்திரமும் சாத்திரமும்மானவன், என்பதை "தோத்திரமும் சாத்திரமும் ஆனான் கண்டாய்" என்ற அப்பர்திருவாக்கால் அறியக் காணலாம். முதற்சைவ நெறியாகிய சைவ சித்தாந்தம் ஒதும் பதி, பசு, பாசம் எனும் முப்பொருள் இலக்கணத்திற்கும் சிறந்த பக்தி இலக்கியமாக விளங்குவது இப்பன்னிரு திருமுறையேயாகும். செம்பொருளாகிய சிவபிரானது அருள் பெற்ற மெய்யடியார்களால் திருவருள்வழி நின்று பாடியருளிய பக்தி இலக்கியமாகிய திருமுறை அருள் இசைப்பாடல்கள் 'தமிழ் வேதம்' எனவும் அழைக்கப்பெறும். வேத சாரமே தேவார திருவாசகம் என்பதை ஈழச் சைவப் பேரறிஞர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி செந்திநாதையர் அவர்கள் அறிதியிட்டு கூறியுள்ளமையும் அறியப்பாலதாகும்.

திருமுறைத் தீந்தமிழ்ப் பனுவல்கள் நமது தமிழ் மொழியிற் புதிய இலக்கிய வகைகளையும், மரபுகளையும், கவிதை நடைகளையும், கருத்துகளையும் தோற்றுவித்துப் பெருநலம் புரிந்துள்ளன என்றும் கூறலாம். மேலும் நம் பண்டைய முன்னோர்களின் கடவுட் கொள்கைகளையும் வழிபாட்டு முறைகளையும் போற்றிப் பாதுகாத்து வளர்த்தன. நமது கலை, நாகரிகம், பண்பாடு முதலியவற்றிற்கு அரண் செய்து அவை தழைத்தோங்க ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தன. அல்லாமலும் வேறுபிற இலக்கியங்களில் காணப்படாத இணையற்ற இறையருள் இன்ப நலத்தின் திறனையெல்லாம், நாம் தெய்விகத் திருமுறைத் தமிழின்கண் காணலாம். மேலும் உலக பக்தி இலக்கியங்களின் வரிசையில் பெரிதும் வியந்து குறிப்பிடத் தக்க நிலையில் மிக்க பழமையும், பெருமையும், தெய்வீகமும் வாய்ந்தவை நம் அரிய அருட் செல்வமாகிய திருமுறைகள் என்போமெனில் மிகையாகாது.

அன்னை ஸ்ரீ சாரதாதேவியாரின் ஜயந்தி விழாவில் (20.12.92)

செல்வி. சற்கொருபவதி நாதன் ஆற்றிய உரையின் சாரம்சம்

அன்னை சாரதையின் அறநெறி வாழ்வு

அன்னை ஸ்ரீ சாரதாதேவியின் வாழ்கைக் காவியத்தை படிக்க முற்பட்டபோது எனக்கு முதலில் தோன்றிய எண்ணம் ஒரு ஆங்கில வாக்கியத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்தது. "Some are born great, some achieve greatness and on some greatness is thrust upon". சிலர் பிறக்கும்போதே உயர்ந்தோராகப் பிறக்கிறார்கள், சிலர் உயர்வைத் தம் செயலால் அடைகிறார்கள், சிலர் மீது உயர்வு திணிக்கப்படுகிறது. இதில் எந்த வகையில் அன்னையின் மகோன்னதம் அடங்குகிறது என்ற ஆய்வுக் கண்கொண்டு அவர் வரலாற்றை வாசிக்க முற்பட்டேன். நான் கண்ட முடிவு அவர் இரண்டாம் வகையில், ஆம். அவர் தன் சொல்லால், செயலால், சாதனையினால்தான் உன்னத நிலை எய்தினார் என்பதாகும். பகவான் பரமஹம்ஸரின் மனைவியாகும் பாக்கியம் அவருக்கு தெய்வ அனுக்கிரகத்தால் கிடைத்தது என்பது உண்மைதான். ஆனால் அந்தப் பேற்றைச் சரிவரப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ஆற்றல் மிகுந்த பெண் சாரதையாவார்.

அன்னை சாரதையின் பெற்றோர் நல்லவர்கள், தெய்வ பக்தி மிகுந்தவர்கள், அவர் பிறந்து வளர்ந்த சூழல், புகுந்த வீட்டுச் சூழல் எல்லாமே ஆன்ம வளர்ச்சிக்கு உகந்தவை என்று அறிகிறோம். ஆனால் இதே சூழலில் வளர்ந்த அவரது தம்பிமார், அவரது தம்பிகளின் மனைவிமார், தம்பி ஒருவரின் மகளான ராது இவர்கள் ஆன்மீக எண்ணம் உள்ளவர்களாக இல்லாத, பணத்தாசை, பொருமை எண்ணங்களும் பண்புகளும் நிறைந்தவராக பரமஹம்ஸருக்கு ஏற்ற பத்தினியாகத் திகழ முடிந்தது எதனால்? அதிகம் படிக்காமல், தனது பெயரைத்தன்னும் சரிவர எழுதத் தெரிந்திராத அவர், ஞான முதிர்ச்சி பெற்றுப் பலருக்கு ஞான தீட்சை வழங்கிய பாங்கினைப் பார்க்கும்மிடத்து அவர் தாமாகத் தன் செயலால் தன்னை உயர்த்திய சாதனை நன்கு புலனாகிறதன்றோ.

பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண் பற்றி அடிக்கடி பேசுகிறோம். இன்று நவீன பாணியில் உடையணிந்து, ஆண்களோடு சரிநிகர் சமானமாக நிமிர்ந்து நடைபோடும் பெண்ணல்ல பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண். இவள் நவீனப் பெண், புதுமைப் பெண்ணல்ல. அன்னை சாரதையின் பாரதியின் புதுமைப் பெண். ஆம் பழமைச் சம்பிரதாயங்கள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்த கால கட்டத்தில் வாழ்ந்து ஆனால் பல புதுமையான, புரட்சிகரமான சிந்தனைக்கும் செயல்களுக்கும் தன் வாழ்வில் இடமளித்த அற்புதப் பெண் சாரதை.

முக்காடு விலக்காத பெண்ணாக பிற ஆடவர்முன் தோன்றக் கூச்சப்பட்ட இளம் பெண் சாரதை, பகவானின் மறைவுக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் எத்தனை ஆண் சீடர்களுக்கு அறிவுரை நல்கினார், ஆங்கில மாதான சகோதரி நிவேதிதா போன்றவர்களின் அபிமானத்தையும் அவர்கள் அற்புதம் என்று விவரிக்கும் அந்த உயர் நிலையையும் அவர் எவ்வாறு பெற்றார் என்று எண்ணிப் பாருங்கள். சமத்துவக் கொள்கையை அவர் வாழ்வில் கடைப்பிடித்த பாங்கு எம்மை வியப்பிலாழ்த்துகிறது. பகவான் பரமஹம்ஸர் ஒரு தடவை தன் மனைவிக்கு வானத்துச் சந்திரனைக் குகிறது. கடவுள் சந்திரனைப் போல் எல்லோராலும் பார்க்கப்படக் கூடியவர் காண்பித்து கடவுள் சந்திரனைப் போல் எல்லோராலும் பார்க்கப்படக் கூடியவர் — அவர் எல்லோராலும் அடையப்படக் கூடியவர் என்று உபதேசித்தார். அன்னையோ சந்திரனைப் பார்த்தபோது அதில் இருக்கும் களங்கம் கூடத் தன் மனதில் இருக்கக் கூடாது என்று பிரார்த்தித்தார். அந்த உள்ளத்தோடு அயல் மதத்தவனையும் அலட்சியம் செய்யாது உட்கார வைத்துத் தானே அன்புடன் உணவு பரிமாறினார். ஒழுக்கம் குறைந்த பெண்ணை பகவானுக்கான உணவுத் தட்டை ஏந்தித் செல்ல அனுமதித்தார், யார், எவர் என்று பார்க்காமல் பாவம் செய்த நபர்களுக்கும் நேரம் இடம் பார்க்காது தீட்சை அளித்து ஆன்ம நெறிப்படுத்தினார்.

இன்று கொழும்பில் இராம கிருஷ்ண மடம் இருப்பதும், பேலூரிலும் உலகெங்கும் மடங்கள் இருப்பதும் காவிய தரித்தும் பாரபட்சமற்ற முறையில் பாமரமக்களுடன் சேர்ந்து பழகி அவர்களுக்குத் தொண்டாற்றும் துறவிகள் இந்த மடங்களில் வசிப்பதும், பரமஹம்ஸரின் புனித மொழிகள், அன்பு மொழிகள் பலருக்கும் ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு உதவுவதும் அன்னை கண்ட கனவின், அவர் செய்த வேண்டுகளின் பெறுபேறுகளாகும். பகவான் பரமஹம்ஸரின் சீடர்கள் தெருத்தெருவாகத் திரியாமல் தமக்கென ஒரு இடத்தில் தங்கியிருந்து தாம் தியானம் ஐயம் செய்வதுடன் சமூகத் தொண்டும் ஆற்ற அருள்புரிய வேண்டும் என்று மறைந்த பகவானிடம் யாசித்து வரம் பெற்றார் அன்னை சாரதாதேவி.

பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலமாக விளங்கிய அந்த அன்னை சுயநலம் கருதாமல் பொதுநலம் கருதிய பாங்கினால் பகவான் மறைந்த பின்னர் முப்பத்தி நான்கு ஆண்டுகள் கடும் சோதனைகள், சவால்கள் மத்தியில் தானும் ஆன்மீக உயர்வு பெற்று எண்ணற்ற ஆத்மாக்களுக்கும் அறநெறி வாழ்வு வாழ வழிகாட்டி

விநாயகர் மகிமை

குமாரசாமி சோமசுந்தரம்

மாதங்களுள் மிகச் சிறந்தது மார்கழி என்று நூல்கள் கூறும். விநாயக சஷ்டி விரதம், திருவாதிரைத் திருநாள், சுவர்க்க வாயிலேகாதசி விரதம் என்பன மார்கழி மாதத்திலேயே இடம் பெறுகின்றன. இந்து சமயத்தவர்களுக்கு இது புனித மாதம். அகமும் புறமும் தூய்மையுடையவராய் இந்துக்கள் விளங்குவர். அகத் தூய்மை உண்மை பேசுவதால் பேணப்படுகின்றது. புறத்தூய்மை நீரின் உதவியால் பெறப்படுகின்றது. மார்கழி மாதம் பனியும், மழையும் ஏற்படுத்தும் குளிர் மிகுந்த காலம். எனினும் இந்து மக்கள் அதிகாலையில் துயில் எழுந்து நீராடித் தூய்மை பெற்று இறைவனை வணங்கிய பின் தத்தம் கருமங்களில் ஈடுபடத் தவறுவதில்லை. இந்நிலை ஓர் இந்துப் பாரம்பரியமாகவே பண்டுதொட்டு இன்றுவரை இந்துமக்களிடம் இருந்து வருகின்றது. மார்கழி மாதத்து முதலாம் நாள் தொடக்கம், இறுதி நாள்வரை வீட்டு வாயிலின் முற்றத்தில், நன்கு சுத்தப்படுத்திய இடத்தில் பசுவின் சாணத்தினால் வட்டமாக மெழுகி மாக்கோல அலங்காரம் செய்து அங்கு சாணத்திலோ, மஞ்சளிலோ பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து, அறுகும் பூசினிப் பூவும் சார்த்தி வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் இந்து மக்களிடையே இருந்து வருகிறது. இவ் வழிபாடுகள் யாவும் அதிகாலையிலேயே நடைபெறுகின்றன. அகப் புறத்தூய்மையுடனேயே நிகழ்கின்றன. சமய நோக்குடன், சமூக நோக்கும் உடையது இந்துப்பாரம்பரியம். இதனாலேயே இந்து மக்கள் நோய் நொடியின்றி, வறுமை குன்றி, துன்பங்கள் நீங்கப் பெற்று மகிழ்ச்சியுடன் வாழும் நிலையைப் பெற்று வந்துள்ளனர். இந்து சமயம் ஒரு வாழ்க்கை நெறி என்பது உணர்தற்பாலது. மக்களின் நல்வாழ்க்கைக்கு அது இட்டுச்செல்கிறது.

விநாயகர் வழிபாடு, இந்து மதத்தில் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இந்துமதம் கூறும் ஆறு வைதிக சமயங்களுள் காணபத்தியம் எனும் சமயமும் ஒன்று ஆகும். இச்சமயத்தின் முழுமுதற் கடவுள் விநாயகர். விநாயகர் என்பதன் பொருள் தமக்கு மேலாக வேறொரு தலைவர் இல்லாதவர் என்பதேயாகும். அப்படியாயின் பரம்பொருளாம் சிவபெருமானுக்கும் விநாயகருக்கும் இடையே பேதம் இல்லை என்றே கொள்ள வேண்டும். சிவனும், விநாயகரும் ஒருவரே. சிவனின் மூத்த திருக்குமாரராக விநாயகர் குறிப்பிடப்படுகின்றார். பிள்ளையார் எனும் பெயர் இதனாலேயே இவருக்குக் கிடைத்தது.

பிள்ளையார் பெருமையும் அருமையும் வாய்ந்தவர். 'ஓம்' எனும் பிரணவ வடிவத்தினர். ஒலி அல்லது நாதம் ஆக விளங்குபவர். உலகமும் என்னை அண்டங்களும் தோன்றுவதற்கு காரணமாக நாதம் அல்லது ஒலி இருந்தது என்பர். "The Big Bang theory" உலகத் தோற்றத்தை விளக்கும் கோட்பாடு. நாதக் கோட்பாட்டினை ஒத்ததாகவே, இக் கோட்பாடும் உள்ளது. ஒலியே உருவமான முழுமுதற் கடவுளாம் விநாயகர் இவ்வுலகத்திற்குக் கருத்தா என்ற கூற்று பொருள் பொதிந்தது. விநாயகரும் சிவனும் ஒன்று என்பது முன்னர் கூறப்பட்டுள்ளது. விநாயகர் முதலில் வழிபாடு செய்யப்படுவதற்கும் அவரைக் குறிக்கும் பிள்ளையார் சுழி, எதனையும் எழுதத் தொடங்குமுன் முதலில் இடப்படுவதற்கும் காரணம் அவர் ஒலி வடிவினர் என்பதால் எனலாம். ஒலியே முதலில் தோன்றியது என்பது நினைவிற் கொள்ளப்பாலது.

தம்மை முதலில் நினைத்துக் கருமங்களைத் தொடங்குபவர்களுக்கு எவ்வித தடங்கல்களும் ஏற்படாமல் காப்பவர் விநாயகர். அதேவேளை தம்மை நினை யாது உதாசினம் செய்பவர்களுக்கு விக்கினங்களை வருவிப்பவராகவும் உள்ளார். அதனால் விநாயகருக்கு விக்கினேஸ்வரர் என்ற பெயரும் உண்டு.

திரிபுரங்களை எரிப்பதற்கு விரிசடைக் கடவுள் செல்லுங்கால், பிள்ளையாரை நினைந்து செல்லாமையால், அவர் சென்ற தேரின் அச்சினை முறியும்படி பிள்ளையார் செய்தார். அமுதம் தேடிப் பாற்கடலைக் கடையும் போது, திருமால் முதலியோர் பிள்ளையாரைச் சிந்திக்காமையால், மத்தாக அமைத்துக் கொண்ட மந்தர மலையைச் சாயும்படி பிள்ளையார் செய்தார். எனவே கடவுள்களுக்கே இக்கதியெனில் மனிதர்கள் எம்மாத்திரம். மனிதர்களாகிய நாம் எக்கருமத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்னும் முதலில் விநாயகரை வழிபாடு செய்யவேண்டியது அவசியம். அப்பொழுதுதான் அக்கருமங்கள் இடையூறுகளின்றி நிறைவுபெறும்.

விநாயகர் ஞானவடிவினர். அறிவே அவரின் உருவம்—

“நற்குஞ் சரக்கன்று நண்ணிற் கலைஞானங்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்” — திருவருட்பயன்

ஓங்கார மூர்த்தியாகவும், அறிவின் திருவுருவாகவும் விளங்குகின்ற யானை முகக் கடவுளாம் விநாயகப் பெருமானின் திருவடிகளைத் திரிகரண சுத்தியுடன் வணங்குபவர்களுக்கு எல்லாவிதக் கல்வி, அறிவு, ஞானங்களும் எளிதிற கைகூடும். வாழ்க்கையில் அறிவைத் தேடுபவர்கள், வாழ்க்கையை அறிவின் வழி நின்று நடத்துபவர்கள், ஞானவிநாயகனை வழிபட வேண்டும்.

விநாயகனே வெவ்வினையை வேரோடு அறுக்க வல்லவன். ஒரு மரத்தை அதன் மூலவேரோடு பிடுங்கியெடுக்கும் போது தான் பின்னர் அங்கு தழைகள் தோன்றாமல் போய்விடுகின்றன. அவ்வாறே எமது வினகளை எஞ்சி நிற்கவிடாது திருவருளால் முழுமையாக அகற்ற வல்லவன் விநாயகன்.

பூதகணங்களுக்கு அதிபதியாக விளங்குவதால் கணபதியெனும் நாமத்தைப் பெறுகிறார். கணபதி பொதுவாக, பிரம்மச்சாரியாகவே குறிப்பிடப்படுகின்றார். ஆனால் சித்தி, புத்தி என இரண்டு சக்திகள் இருப்பதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இதன் தாற்பரியத்தை உற்றுநோக்கின் உண்மை புலப்படும். புத்தி

என்பது அறிவு, விவேகம் போன்ற உள ஆற்றல்களைக் குறிக்கும். சித்தி என்பது எடுத்த கருமங்களில் வெற்றிபெறும் தன்மை. விநாயகரை உள்ளன்போடு வணங்கி வருபவர்களுக்கு அவர்களின் அறியாமையை நீக்கி அறிவையும், விவேகத்தையும் தருவார். அத்தோடு காரியசித்தியையும் அருளுவார். சித்தியும், புத்தியும் அந்தவகையில் விநாயகரின் திருவருட்சக்திகள் ஆயின. மூலாதார சக்தி வடிவமே கணபதி. கணபதி எமக்கு ஞானத்தோடு, வீடுபேற்றையும் அளிக்கவல்லவர். கணபதியின் சக்தியாக வல்லவாம்பிகையையும் புராணம் குறிப்பிடுகிறது. கணபதி மிகுந்த வல்லபங்கள் உடையவர். அளவிறந்த ஆற்றல்களைக் கொண்டவர். பிரணவம் எனும் ஓங்கார ஒலி வடிவினர்; அறிவே உருவானவர்; ஆற்றல்கள் நிறைந்தவர் என்ற வகையில் விநாயகர் ஒப்பற்ற சிறப்பைப் பெறுகிறார்.

விநாயகர் விரதங்கள் பல உள்ளன. கார்த்திகை மாதத்து அபரபக்கப் பிரதமை தொடக்கம் மார்கழி மாதத்து பூர்வபக்கச் சட்டி வரையுள்ள இருபத்தொரு நாட்கள் விநாயகரை நோக்கி அனுட்டிக்கப்படும் விரதம் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது. ஆண்கள் வலக்கையிலும், பெண்கள் இடக்கையிலும் இருபத்தொரு இழைகளால் ஆக்கப்பட்ட நூல் காப்பு அணிந்து இவ்விரதத்தை மேற்கொள்வர். இவ்வாறு இருபத்தொரு நாட்களிலும் உரிய முறைப்படி விநாயகர் விரதம் அனுட்டிக்க இயலாதோர் மார்கழி மாத விநாயக சட்டியன்று விரதத்தை நோற்பர். பிள்ளையார் கோயிலுக்குச் சென்று பிள்ளையார்கதையை அன்புடன் படிப்பதும் ஆர்வத்துடன் கேட்பதும் இவ்விரத நாட்களில் செய்யவேண்டியவை. அதனால் நற்பலன்கள் உண்டாகும்.

யாழ்ப்பாணத்து வரதபண்டிதர் என்பவர் "பிள்ளையார் கதை" நூலினை அருளிச் செய்தார். இவர் போர்த்துக்கேயர் இலங்கையின் சில பகுதிகளை அரசாட்சி செய்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர். நூலின் சிறப்புப் பாயிரம் பின்வருமாறு அமைகின்றது.

“செந்தமிழ் முனிவன் செப்பிய காதையுங்
கந்தபுராணக் கதையிலுள்ளதும்
இலிங்கபுராணத் திருந்தநற் கதையும்
உபதேச காண்டத் துரைத்த நம்கதையுந்
தேர்ந்தெடுத்த தொன்றாய்த் திரட்டியைங் கரற்கு
வாய்ந்த நல்விரத மான்மிய முரைத்தான்
கன்னியங் கமுகிற் கயலினங் குதிக்கும்
துன்னிய வளவயற் சுன்னாகத்தோன்
அரங்க நாதனளித்தருள் புதல்வன்
திரம் பெறு முருகனைத் தினந்தொறும்
வரம் பெற வணங்கும் வரத பண்டிதனே”

நூற்பயன்:

“வெள்ளை யெருதேறும் விரிசடையோன் பெற்றெடுத்த
பிள்ளையார் நோன்பின் பெருங்கதையை — உள்ளபடி
நோற்றோர் மிக வாழ்வார் நோலாதருகிருந்து
கேட்டோர்க்கும் வராது கேடு”

பிள்ளையார் கதையைப் பெருங்கதை என்று கூறும் மரபும் உண்டு. பிள்ளையார் கதை அத்துணை சிறப்பு வாய்ந்தது.

இலங்கை நாட்டில் குறிப்பாக இந்துக்கள் வாழுகின்ற பிரதேசங்களில் ஊர் தோறும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பிள்ளையார் கோயில்கள் உள்ளன. அவற்றுள் அநேகமானவை குடமுழுக்குப் பெற்றும் ஆகம விதிப்படி பூசைகள், மகோற்சவங்கள் நடாத்தப் பெற்றும் காணப்படுகின்றன. இவற்றை விடப், பெருங்கோயில் அமைப்புக்களோ, ஆகம விதிப்படி பூசை முறைகளோ இல்லாமல், பக்தியால் அடியவர்கள் வழிபாடு செய்யும் பிள்ளையார் ஆலயங்களும் உண்டு. முறிகண்டிப் பிள்ளையார், பருத்தித்துறை தில்லையம்பலப் பிள்ளையார் கோயில்கள் இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளன. இவற்றைத்தவிர ஆற்றங்கரை, குளக்கரை, அரச, மருத மரங்களின் கீழ் ஆகிய இடங்களிலும் பிள்ளையார் சிலைகளை அமைத்து வழிபடும் வழக்கமும் உள்ளது. பசுவின் சாணத்தினாலோ, மஞ்சளினாலோ பிள்ளையார் பிடித்து அதன் மீது அறுகம்புல்லை செருகி வழிபாடு செய்யும் வழக்கம் உள்ளது. நற் காரியங்கள் செய்யும் போதும், பூரண கும்பம் வைக்கும் போதும் முதற் காரியமாகப் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்துப் பூசிக்கப்படுகிறது. இம்மரபு இன்றும் உள்ளது. பிள்ளையாரின் எளிவந்த தன்மை, அதாவது தம்மை அன்புடன் நினைந்து வழிபாடு செய்யும் அடியவர்களுக்கு எளிதாக வந்து அருள் பாலிக்கும் தன்மை இதனால் விளங்குகின்றது.

விநாயக மூர்த்தங்கள் பின்வருமாறு; சுமுகர், ஏகதந்தர், கபிலர், கஜகர்ணிகர், லம்போதரர், விகடர், விக்கினராசர், கணாதிபர், தாமகேது, கணாத்யகூர், பாலசந்திரர், கஜாநநர், வக்கிரதுண்டர், சூர்ப்பகர்ணர், ஏரம்பர், ஸ்கந்தபூர்வர், கலாதரர், கணேசர், மகோற்கடர், மல்லாலர், மயூரேசர், சிந்தாமணி, விநாயகர், கசுமுகர், கணபதி முதலியன.

விநாயகர் பற்றிக் கூறும் விநாயகபுராணம் ஓர் உபபுராணம். இதனை வட மொழியில் பார்க்கவ புராணம் என்பர். விநாயகர் திருவிளையாடல்களைக் கூறும் நூல் இது. இதனைத் தமிழில் செய்தவர் திருவாடுறைக் கச்சியப்ப சுவாமிகள் ஆவார்.

வித்தைக்கும் முத்திக்கும் முதல்வன் விநாயகன். விநாயகனைத் தொழுதால் வினைகள் நீங்கும். நன்மைகள் பெருகும்.

பேரின்பப் பெருவாழ்வு (2)

நாம் ஆத்மாவே என்று உணர்ந்து கொண்டால், அதன்பின் சாதிமத பேதங்களோ, உயர்வு தாழ்வுகளோ, பணக்காரன் ஏழை, படித்தவன் படிக்காதவன், புத்திசாலி முட்டாள் என்ற வேறுபாடுகள் ஏற்கப்படமாட்டா. இந்த உடல் இவ்வுலகில் கண்ட பயன்தான் என்ன? இன்பம் துன்பம், மகிழ்ச்சி இகழ்ச்சி, வஞ்சகம் பொறாமை, பெருமை சிறுமை, கோபம் அமைதி ஆகிய குணங்களால் ஆத்மாவின் அன்பு, ஆதரவு, பொறுமை, சாந்தம் போன்ற குணங்கள் மறைக்கப்பட்டு, மறைக்கப்பட்டு, மறைக்கப்பட்டு அல்லல் படுவதேயல்லாமல் இவ்வுடல் கண்ட பயன் யாது?

ஒவ்வொரு உடலும் தான் இறைவனால் ஆக்கப்பட்டது, இறைவனாலேயே வழி நடத்தப்படுகின்றது, இறைவனது கருணையாலேயே உலகில் வாழ்கின்றது என்பதை மறந்து, தன்னாலேயே சகல விடயங்களும் நடைபெறுகின்றன, தானே ஒவ்வொரு காரியத்தினதும் சூத்திரதாரி, தானே தனது குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவான், தான் பணக்காரன், தான் படித்தவன், தானே தனது எதிர்காலத்தை நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம் என்று ஆணவமேலீட்டால் மதியீனமாக எண்ணுவது தான் மாயை எனப்படும். இவ்வுடல் விடுகின்ற அடுத்த மூச்சுத்தன்னும் இறைவன் கருணையினால் நடக்கின்றபோது, ஆத்மாவே தான் என்று உணராத உயிர்கள் ஆசைக்கடலில் அகப்பட்டு, துன்பத்திற்கு ஆளாகி மூச்சுத்தினதும் போது தான் ஆண்டவனை நினைக்கின்றன. அவ்வாறின்றி நாம் ஏன் இப்பொழுதே நம்மை உணர்ந்து, இறைவன் பொறுப்பிலேயே சகல கருமங்களையும் விட்டு நமது ஆத்மாவை உணரமுயலக் கூடாது? அதற்குக் கூட அவனருள் வேண்டும். அதனாலன்றோ மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்று கூறியிருக்கின்றார். இராமலிங்க அடிகளாரும் தமது மகாதேவ மாலையில் “யே உன்னை உணர வைத்தாய்” என்று சிவனை வணங்கிப் பாடியிருக்கிறார். நம்மால் ஆக்கக்கூடிய காரியம் என்ன? ஒன்றுமில்லை. நம்மால் நடக்கின்றன என்று நாம் நம்பிக்கொண்டிருப்பன நமது கற்பனையே.

வான ஊர்திகளையும், கப்பல்களையும், மோட்டார் வாகனத்தையும், தொலைக்காட்சிப் பெட்டியையும் இன்னும் எத்தனையோ பொருட்களையும் மனிதன் கண்டுபிடித்தான், உண்டாக்கினான் என்றால், அதனால் மக்களுக்கு விளையும் பயன் தான் என்ன? புலனினப்பத்தைத் தவிர வேறு என்ன பயன்களைத் தருகின்றன? இவ்வாறு புலனினப்பத்தை அனுபவிக்கும் கோடானுகோடி உடல்களும் காட்டிலே, மலையிலே தனிமையில் புலன்களை அடக்கித் தன்னை உணர்ந்து பிரம்மத்தை அடைவதையே குறிக்கோளாகக் கொண்ட யோகிகள், ஞானிகளின் காலடியில் தம்மை அர்ப்பணித்துக்கொள்வதைக் காண்கின்றோம். ஒவ்வொருவருக்கும் நிச்சயமாக தான் இந்த உடலில்லை, உயிரில்லை, ஐம்புலன்களில்லை, ஐம்பூதங்களில்லை என்ற ஒரு உணர்வு ஏதாவதொரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்படும். அந்த உணர்வை உதாசீனம் செய்யாது, மதித்து அதன் வழிப்படி நடப்போமானால் உய்வுண்டாகும். அவ்வாறு உணர்ந்தால் பேதங்கள் அகலும், வேற்றுமைகள் மறையும் எல்லோரும் ஒரு குலம், எல்லோரும் ஓரினம் என்பது புலனாகும். அப்படியின்றி நாங்களே மாயையில் அகப்பட்டு எங்களது கற்பனைகளிலேயே பதங்களை வளர்த்துக் கொள்ளுகிறோம். அவன் இந்து, இவன் பௌத்தன், மற்றவன் இஸ்லாமியன், ஒருவன் பணக்காரன், இன்னொருவன் ஏழை என்பன போன்ற வேறுபாடுகளையெல்லாம் நமது கற்பனையேயன்றி வேறில்லை. ஆதி சங்கரருக்கே சிவபெருமான் புலையனாக நாய்களுடன் காட்சியளித்து உண்மையை உபதேசித்தார். நாங்கள் விரும்புவது, வெறுப்பது, மதிப்பது, தூற்றுவது, புகழ்வது, இகழ்வது எல்லாம் வெளிப்படையாகத் தெரியும் உடல்களைத் தானே. அப்படியான உடல்களிலிருந்து உயிர் பிரிந்துவிட்டால், புலன்கள் அடங்கிவிட்டால் அவற்றைத் தூக்கி வீசுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. பணக்காரனுக்கும், பிச்சைக்காரனுக்கும், படித்தவனுக்கும், முட்டாளுக்கும் இதே தான் நடக்கும். ஆகவே ஆண்டவன் முன் அனைவரும் சமம் என்பதே உண்மை.

புலனினப்பங்களை ஊக்குவிக்காது நாம் என்று சொல்லப்படுவது ஆத்மாவே என்று உணர்ந்து அதன்வழி நடப்போமானால் இறைவன்பால் மனம் சென்று சொல்லப்படுகின்ற ஆத்ம உணர்ச்சியைச் செலுத்தி அமைதி காண்பது எளிதாகின்றது. அதனை விடுத்து இராமலிங்க அடிகளார் கூறியது போலப் புலன் இன்பத்தையே நோக்கமாகக் கொண்டு அடுத்த கணம் வாழுமோ அல்லது விழுந்திடுமோ என்றிருக்கும் இந்த மலக்கூடான உடல் என்பதை அறிஞர்கள் கூறக்கேட்டும், அதாவது தம்மை உணர்ந்த ஞானிகள் இந்த உடலை மலக்கூடே என்று உதாசீனம் செய்ததை அறிந்தும், உடலையே நிலையான பொருட்டாக எண்ணி அனைத்துக்கொள்ளப் பெண் எங்கே, உண்டபற்கு ருசியான உணவெங்கே, உடுக்க அழகான உடை எங்கே, பார்த்து மகிழ நல்ல காட்சிகள் எங்கே, வாழ வசதியான இடமெங்கே என்று கவலைப்பட்டுத் தேடித்திரிவதேயல்லாமல், எம்மை நடத்திச் செல்லும் இறைவனை ஒரு நொடிப்பொழுதாவது நினைக்கிறோமா—இல்லை. புலனினப்பங்களைத் தேடி அலைகின்றோம். அல்லது நடந்து முடிந்த, நடைபெறலாமென்று நம்புகின்ற காரியங்களை எண்ணிக்கவலைப்படுகின்றோம். இல்லாளுடன், அயலவர்களுடன் அர்த்தமற்ற கலகங்களில் மூழ்காது அம்மையப்பனை மனத்தில் இருத்திக் கொண்டால் அமைதி ஏற்படும், பேராசன்தம் பெருகும். நம்நாட்டு ஞானி சிவயோக சுவாமிகள் கூறியிருக்கிறார்: “எப்பவோ முடிந்த காரியம்” என்று, அதாவது காரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் எப்பவோ இறைவன் வகுத்தபடியே அவரது ஆணைக்கமைய அந்தந்த நேரங்களில் நடைபெறுகின்றன. அந்த நடைமுறையை மாற்றக் கூடியவரும் அந்த இறைவனே. அதை விடுத்து நாமே நமது வாழ்க்கையை வகுக்கிறோம், வழிநடத்துகிறோம் என்ற எண்ணம் ஆணவமேலீட்டால் ஏற்படுவதே. முற்றும் முழுதுமாக இறைவ

னது பொறுப்பில் காரியங்களை விட்டுவிட்டு இருப்போமானால் கவலைகளுக்கு இடமில்லை. ஒரு சிறு பிள்ளையின் கையைத் தந்தையார் பிடித்துக் கொண்டு செல்லும் போது பிள்ளை தந்தையின் பொறுப்பில் தன்னைவிட்டுவிட்டுக் கவலையின்றி நடந்து செல்லுகின்றது. அதே நேரத்தில் தந்தையின் கையைப் பிடித்துச் செல்லும் பிள்ளை தன்னை நம்பியே நடந்து செல்கின்றது. தடுக்கி விழ்நேரலாம், தந்தையால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஏனெனில் பிள்ளை தனது பிடியையே நம்பியிருக்கின்றது. இதேபோல் நாம் இறைவனை முற்றாகப் பற்றிக் கொண்டோமானால் அவன் நம்மைக் கைவிட மாட்டார், கவலையின்றி வாழ்க்கையை ஓட்டிச் செல்லலாம். அல்லது எமது கெட்டித்தனத்தாலேயே எமது வாழ்க்கை ஓடுகிறது என்று நம்புவோமானால் விளைவுகள் கவலை தரக்கூடியன வாகவும் இருக்கலாம்.

ஒரு மனிதன் காலை மாலைகளில் சிறிது நேரமாகிலும் தனியே ஒரு அமைதியான இடத்தில் உட்கார்ந்து, நோக்கை உட்புறமாகத் திருப்பி ஆத்மார்த்தமாக ஆழ்ந்து தியானிப்பானேயானால் பல உண்மைகளை ஆத்மா உணர்த்தும். இவ்வுலகம் எம்மால் உண்டாக்கப்படவுமில்லை, எம்மால் பாதுகாக்கப்படவுமில்லை, எம்மால் வழிநடத்தப்படவுமில்லை என்ற உண்மைகளை உணர்வான். ஒருவன் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதிலும் செய்யாமையிலும் ஒன்றும் தங்கியிருக்கவில்லை. அவன் தனது செயற்திறனாலேயே பல காரியங்கள் நிறைவேறுவதாகக் கற்பனை செய்துகொள்ளலாமேயன்றி உண்மை அதுவல்ல. உண்மையான அவன் அல்லது அவள் என்ற பேதமில்லாத ஆத்மா, இயக்கமில்லாது ஆனந்தமான பெருவெளியில் திளைத்திருக்க இவ்வுடலையே நான் என்று எண்ணும் அவ்வுடலின் இயக்கத்தைத் தனது இயக்கமாக எண்ணி மயங்குகின்றான். அப்போது முரண்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இன்பம், துன்பம், பெருமை, சிறுமை, வஞ்சகம், பொறாமை போன்ற கற்பனைகளெல்லாம் தோன்றுகின்றன. உடலியக்கத்தினால் புலனினப்பங்களை பெற்றுப்போது குதூகலிக்கின்றான், புலனினப்பங்களை அடைய முடியாதபோது துன்பம் கொள்கிறான். ஐம்பூதங்களின் சேர்க்கையாலான இவ்வுடம்பிற்குக் கிடைக்காத வசதிகள் இன்னொரு உடலிற்குக் கிடைக்கும் போது பொறாமைப்படுகின்றான். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ணர், ரமணபகவான், சிவயோக சுவாமிகள் போன்ற துறவிகள் தாம் யார் என்பதை உணர்ந்து, அந்த உணர்விலேயே திளைத்து, இன்பதுன்பம், பெருமை சிறுமை, நல்லது கெட்டது என்பனபோன்ற கற்பனைகளுக்கப்பாற்பட்டு, பிரம்மத்தை அடைந்து பிறவித் தழையை அறுத்து, ஆத்மாவின் விடுதலைக்காகவே தமது உடலில் நின்று செயற்பட்டதை நாம் அறிவோம்.

ஜோதியாகிய பிரம்மத்தில் லயித்து பேரின்பத்தில் திளைக்காமல், இந்த உலகம் நிரந்தரம், பெறும் இன்பங்கள் நிரந்தரம் என்று எண்ணி மயங்கி, ஏன் நாம் கண்ணிருந்தும் குருடர்களாக இருட்டிலே வாழ வேண்டும்? இதுகாறும் நாம் ஆழ்ந்திருந்த நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுமோம். என்றும் விழிப்புடன் ஆனந்தமயமாக, பேதங்களின்றி, பிரம்மத்தையடைந்து பிறப்பு, இறப்பு என்னும் தளையிலிருந்து விடுதலை பெற, ஆத்மாவை உணர்ந்து மனத்தையும் அதன்வழி செலுத்தினால் எமக்கு ஒரு குறையுமில்லை. வெண்கலப் பாத்திரம் களிம்பால் ஒளியிழப்பது சகஜம். அதனைத் தேய்த்துக் களிம்பை அகற்றினால் அது பிரகாசிக் கும். அதன் பின் நாளாந்தம் துடைத்து வரக் களிம்பு ஏறாது, தூய்மையாய் இருக்கும். அதைப்போல நாமும் ஐம்புலவேட்கையால் மயக்குற்று மாயையால் பீடிக்கப்பட்ட மனதை நாள்தோறும் காலைமாலை தியானத்தின் மூலம் தூய்மைப்படுத்தினால் நான் எனது என்ற செருக்கு அகன்று மனதில் ஆத்ம உணர்வு பிரகாசிக்கும்.

முழுவதும் உண்மை, பொய்யொன்றுமில்லை. இந்த உலகம், உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகள், ஐம்புலன்களின் செயற்பாடுள், சகலமும் உண்மை. ஆனால் ஆத்மாவே நாம் என்று அறியாத ஜீவராசிகள் நான், எனது என்னும் மாயையினால் ஏற்பட்ட ஆணவத்தால் இவையாவும் நிரந்தரம் என்று எண்ணுவதே பொய். அதாவது நிரந்தரமற்ற உடலையும் அந்த உடல் பெறக்கூடிய புலனினப்பங்களையும், அது காணும், அனுபவிக்கும் பொருட்களையும் நிரந்தரமானவை என்றும், அவை தமக்கு உரித்துடையவை என்றும் அவையே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் என்றும் எண்ணுவதே பொய். இந்த எண்ணங்கள் ஏற்படுவது மாயையின் நிமித்தமே. மனிதர்க்கும், பிரம்மத்திற்கும் இடையில் இந்த மாயை நின்று இவ்வாறான பொய்யான எண்ணங்கள் கற்பனைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. மாயை அகன்றால் உண்மை தெளிவாகும். ஆனால் இந்த மாயையும் பிரம்மத்தின் ஒரு தோற்றமே. ஆகவே மாயையை நீக்கும்படியும் இறைவனைத்தான் பிரார்த்திக்க வேண்டும். மாயை அகன்றால் நாம் யார் என்பதை உணர்வோம். அப்படி உணருமிடத்து நான், எனது என்ற ஆணவமேலீட்டால் ஏற்படக்கூடிய பந்தம், பாசம், ஆசை, பொறாமை, பெருமை, சிறுமை, போன்ற எண்ணங்கள் அகலும். அகலுமிடத்து இன்பம், துன்பம், மகிழ்ச்சி, இகழ்ச்சி போன்ற நிலைப்பாடுகளைக் கடந்து செல்வோம். அப்போது பிறப்பு, இறப்பு என்பது கூட எமது பிரமையே என்று ஏற்றுக்கொள்ளும் நிலையை அடைகிறோம். ஆண், பெண் என்ற பேதங்கள் அகல்கின்றன. அல்லற்பட்டு அலைபாயும் மனம் அமைதியடைகிறது. குரங்கு போல் மனம் கூத்தாடும் கொடுமையிலிருந்து விடுபடுவோம். உலகத்தில் நாம் காணும் பொருட்கள், மனிதர்கள், ஜீவராசிகள் அனைத்தும் பிரம்மத்தின் தோற்றமே என்று உணர்ந்துகொள்வோம். எல்லாவற்றிலும் இறைவனைக் காண்போம். பேரின்பம் அடைவோம்.

ஓம் தத் சத்

ஓம்

நாம் அறியோம்

எமது நாட்டில் அவதரித்த முக்காலத்தையும் உணர்ந்த தத்துவஞானி சிவயோக சுவாமி எமக்களித்த நான்கு வேதவாக்கியங்களாவன:

நாம் அறியோம்

முழுதும் உண்மை

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லை.

இத்துடன் திருமூலர் கடைப்பிடித்த பேருண்மையை கீழ்க்காணும் பாடலால் நற்சிந்தனை என்னும் அவர் அருளிச் செய்த நூலில் எமக்கு உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை யென்று
முன்னைப் பெரியோர் மொழிந்தனரால்
தென்னை பனை சேரிலங்கை வாழ் சிவநேயச் செல்வர்களே
தேரீர் சீவன் சிவன்.

நாம் அறியோம் என்னும் முதல் வேதவாக்கியத்தை இக்கட்டுரைத் தொடரில் திருமந்திரங்களால் விளக்கியுள்ளோம்.

எம்மையும் இப்பிரபஞ்சத்தையும் படைத்து காத்து அளிக்கும் மெய்ப் பொருளை நாம் அறியோம். உலகில் வாழும் நாம் சேகரிக்கும் அறிவுகளெல்லா வற்றையும் இரு கூறுகள் பிரிக்கலாம். ஒன்று எமது உடம்பையும் நாம் வசிக்கும் உலகத்தையும் சராசரங்களையும் பற்றியது மற்றது இத்தாலப் பொருட்களையெல் லாம் படைத்து இயக்கும் சூக்குமப் பொருளான இறைவனைப் பற்றியது. இப் பொருளையே அழியாத நித்தியமான மெய்ப் பொருளென்றும், வேதப் பொரு ளென்றும் சிவபெருமானென்றும் கடவுளென்றும் ஞானிகள் கூறி விளக்கியுள் ளார்கள். பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு மூலகாரணமான விந்து (பிந்து) வின் தாள் இறை வனின் திருவடி, திருப்பாதம், பூங்கழல், சேவடி, இணையடியெனத் திருமந்திரம் பல பாடல்களால் கூறியிருக்கின்றது:

1279. விரையது விந்து விளைந்தன எல்லாம்
விரையது விந்து விளைந்த உயிரும்
விரையது விந்து விளைந்த விஞ்ஞானம்
விரையது விந்து விளைந்த அவன் தாளே.

விந்துவில் விளைந்த அவன் தாளே கருவில் மிதித்த கமலப் பாதமாய், நாத மாய் சக்கரங்களாய் விரிந்து சகல தோற்றங்களுக்கும் காரண கர்த்தாவாய் ஆத்ம சக்கரமாய் உயிராய் இயங்குகின்ற கருவில் மிதித்த இறைவனின் தாளே அகார எழுத்தென்று அதிலிருந்து எழுந்த ஆத்ம சக்கரத்தை அகாரம் இகாரம் உகாரம் ஓங்காரம் மகாரமென்று ஐந்தெழுத்தாய் பிரித்து வேதாந்த சித்தாந்த உண்மைகளை நந்தியென்னும் ஓர் ராஜரிஷி தனது எட்டுச்சீடர்களுக்கும் கூறி விளக்கியுள்ளார். திருமூலர் அருளிச்செய்த திருமந்திரத்திலும் பதஞ்சலி அருளிச் செய்த யோக சூத்திரத்திலும் ஆத்மசக்கரத்தை இதே எழுத்துக்களால் பிரித்துள்ளார்கள். அகார எழுத்திலிருந்து எழுந்த பிராணவாயு ஐந்தெழுத்தில் இயங்குவதால் ஓமெனும் சிவ நாமத்தை ஓதுகின்றது திருமந்திரம்:

2798. மருவும் துடியுடன் மன்னிய வீச்சு
மருவிய அப்பு மன்னுடனி சையும்
கருவில் மிதித்த கமலப் பதமும்
உருவில் சிவாய நம வென ஓதே.

பிராண வாயுவில் நூல்போல் நீராவியும் கலந்து மனத்தோடு அகார எழுத் தில் எழுந்த ஓமெனும் இசையே சிவனின் நாமம் என்று உணர்வால் ஓது.

1258. மேல் வரும் விந்துவும் அவ்வெழுத்தாய் விடும்
மேல் வரும் நாதமும் ஓங்கும் எழுத்துடன்
மேல் வரும் அப்பதி அவ்வெழுத்தே வரின்
மேல் வரும் சக்கரமாய் வரும் ஞாலமே.

1259. ஞாலமதாக விரிந்தது சக்கரம்
ஞாலமதாய் விடும் விந்துவும் நாதமும்
ஞாலமதா யிடும் அப்பதி யோசனை
ஞாலமதாக விரிந்தது எழுத்தே.

1260. விரிந்த எழுத்தது விந்துவும் நாதமும்
விரிந்த எழுத்தது சக்கரமாக
விரிந்த எழுத்தது மேல் வரும் பூமி
விரிந்த எழுத்தினில் அப்புறம் அப்பே.

1261. அப்பது வாக விரிந்து சக்கரம்
அப்பினில் அப்புறம் அவ் அனலாயிடும்
அப்பினில் அப்புறம் மாருதமாயெழு
அப்பினில் அப்புறம் ஆகாச மாமே.

1280. விளைந்த எழுத்தது விந்துவும் நாதமும்
விளைந்த எழுத்தது சக்கரமாகும்
விளைந்த எழுத்தவை மெய்யினில் நிற்கும்
விளைந்த எழுந்தவை மந்திரமாமே.

விளைந்த ஐந்தெழுத்தையே பதஞ்சலி பஞ்சாக்கர (பஞ்ச அக்கரம்) மந்திர மென கூறியுள்ளார்.

966. அஞ்செழுத்தால் ஐந்து பூதம் படைத்தனன்
அஞ்செழுத்தால் பல யோனி படைத்தனன்
அஞ்செழுத்தால் இவ்வகலிடம் தாங்கினன்
அஞ்செழுத்தாலே அமர்ந்து நின்றானே.

இறைவனாக பரமாத்மாவாகத்திரளும் வல்லமையுள்ள ஆத்மாவும் ஐத்தெ முத்துச் சக்கரத்திலேயே அமர்ந்திருக்கின்றான். கருவில் மிதித்த இறைவனின் திருத் தாளே, திருப்பாதமே, திருவடியே ஐந்தெழுத்தில் இயங்கும் ஆத்மசக்கரத் துக்கு இணை அடியாய் நிற்கும் அகார எழுத்து.

திருவள்ளுவரும் தனது நூலுக்கு முதலாம் அதிகாரத்தில் கடவுள் வாழ்த் துக்கு கீழ் முதல் திருக்குறளாய் கூறியிருப்பது
அகர முதல் எழுத்தெல்லாம் ஆதிபகவன்
முதற்றே உலகு

அகார எழுத்தே இறைவனென்றும் அதன் பர்ணமிப்பே இவ்வுலகமென் றும், கீழ்க் காணும் திருமந்திரங்கள் இவ்வுண்மையை உறுதிப் படுத்துகின்றன.

1753. அகார முதலாய் அனைத்துமாய் நிற்கும்
உகார முதலாய் உயிர்ப்பெய்து நிற்கும்
அகார உகாரம் இரண்டும் அறியில்
அகார உகாரம் இலிங்கம் தாமே.

அகார உகாரத்தில் இயங்கும் பிராண வாயுவின் பிரணவத் தண்டே கோதண் டமே, தனிக் கம்பமே ஆத்மலிங்கமாய் உணர்ச்சி அளிக்கும்.

1751. ஆரும் அறியார் அகாரம் அவனென்று
பாரும் உகாரம் பரந்திட்ட நாயகி
தாரம் இரண்டும் தரணி முழுவதுமாய்
மாறி ஏழுந்திடும் ஓசைய தாமே.

அகார உகாரமாய் நிற்கும் சிவனும் பராசக்தியுமே பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் பல பல தோற்றங்களைப் படைத்து இயங்கும் ஓமெனும் ஓசை.

2180. தத்துவமானது தன் வழி நின்றிடில்
வித்தகனாகி விளங்கி இருக்கலாம்
பொய்த் தவமாம் அவை போயிடும் அவ்வழி
தத்துவமாவது அகார எழுத்தே.

மெய்ப் பொருளாவது ஓமெனும் சிவநாமத்தை ஓதி நின்றிடில் பெரும் ஞானியாக பிரகாசிக்கலாம். உலக மாயை அற்று விடும். மெய்ப் பொருளாய் நிற்கும் அகார எழுத்தே இறைவனின் தாள்.

அகார எழுத்தாய் நிற்கும் கருவில் மிதித்த கமலப் பாதமே ஆத்மாவின் இணை அடியானதாள், இறைவனின் திருவடி. இத்தானே அறிந்து உணர்ந்து அதில் அடங் குவதே மானிடப் பிறப்பின் நோக்கம். திருவள்ளுவர் பல திருக்குறள்களால் இதன் முக்கியத்துவத்தை விளக்கியுள்ளார்.

(தொடரும்)

திருச்சிற்றம்பலம்

போற்றி யருளுகநின் ஆதியாம் பாதமலர்
போற்றி யருளுகநின் அந்தமாஞ் செந்தளிர்கள்
போற்றி யெல்லாவுயிர்க்கும் தோற்றம்மாம் பொற்பாதம்
போற்றி யெல்லாவுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
போற்றி யெல்லாவுயிர்க்கும் ஈரம் இணையடிகள்
போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்
போற்றா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
போற்றியா மார்கழிநீ ராடேலோ ரெம்பாவாய்.

திருச்சிற்றம்பலம்